



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 26. 10. 2012 v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kurfírta a soudců přisedících Marie Novákové a Miroslava Kocourka, **t a k t o :**

Obžalovaní

F.O.

nar. XXXXX, bez pracovního poměru, trvale bytem XXXXX, naposledy bytem v XXXXX, nyní ve vazbě ve Vazební věznici v XXXXX, a

R.O.P.,

nar. XXXXX, bez pracovního poměru, trvale bytem XXXXX, naposledy bytem XXXXX, nyní ve vazbě ve Vazební věznici v XXXXX,

jsou vinni, že

obžalovaná R.O.P.

dne 9. 9. 2011 kolem 19:15 hodin v Brně v Mariánském údolí poblíž parkoviště u restaurace Eldorado na venkovní cestě při schůzce obžalovaného F.O. a A.V., nar. XXXXX, které byla také přítomna, po krátké slovní rozeprá s A.V., obžalovaná jedenkrát střelila A.V. do hlavy legálně drženou pistolí zn. XXXXX model XXXXX, v. č. XXXXX, ráže XXXXX, italské výroby, načež A.V. spadl na zem,

obžalovaná R.O.P. a obžalovaný F.O.

nejprve utekli k zaparkovanému vozidlu tov. zn. VW Passat Combi Variant, RZ: XXXXX, krátce na to se vrátili s autem zpět a tělo A.V. naložili do zavazadlového prostoru uvedeného auta, odjeli na přesně nezjištěné místo, vysvlékli tělo do naha, hlavu s větší částí krku oddělili od trupu, zbývající část těla zakopali poblíž silnice vedoucí od Ivančic na Polanku, před odbočkou na Rokytnou, v katastrálním území Řeznovice v okrese Brno-venkov, kde byla

později nalezena, s oddělenou hlavou naložili neznámým způsobem a nástroje použité při zakopávání mrtvoly zahodil obžalovaný do Dalešické přehrady;
dne 11. 9. 2011 v podvečerních hodinách v Brně, XXXXX, obžalovaná R.O.P. v přítomnosti obžalovaného F.O. žádala J.N., nar. XXXXX, aby v případě výslechu na policii potvrdila, že obžalovaný F.O. opravoval svědkyni televizor dne 9. 9. 2011 okolo půl osmé večer, ačkoliv ve skutečnosti se to stalo 8. 9. 2011 okolo šesté hodiny večer, a naopak J.N. neměla při výslechu zmiňovat, že obžalovaní užívali půjčené vozidlo, sám obžalovaný se u svědkyně N. ujistoval, že potvrdí verzi uváděnou obžalovanými;
a dne 15. 9. 2011 okolo deváté hodiny večer, obžalovaný F.O. s obžalovanou R.O.P. vešli do bytu J. N. v Brně, XXXXX, a obžalovaný F.O. svědkyni zvýšeným a důrazným hlasem kladl otázky týkající se přítomnosti obžalovaného v bytě obžalované R.O.P. dne 9. 9. 2011 jako při výslechu na policii, ujistoval se, že svědkyně odpovídá na otázky podle jeho představ a pokud odpověděla jinak, sám jí uváděl, jak má na položené otázky odpovídat,

t e d y

obžalovaný F.O.

pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání,

obžalovaná R.O.P.

jiného úmyslně usmrtila,

t í m s p á c h a l i

obžalovaný F.O.

prečin nadřezování podle § 366 odstavec 1 trestního zákoníku,

obžalovaná R.O.P.

zločin vraždy podle § 140 odstavec 1 trestního zákoníku,

a z a t o s e j i m u k l á d á

obžalovanému F.O.

podle § 366 odstavec 1 trestního zákoníku **trest odnětí svobody** v trvání **3,5 (tři a půl) roku**.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno c) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkonu trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 70 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci**, a to 1 kusu železných hrábí s dřevěnou násadou o délce 150 cm.

Obžalované R.O.P.

podle § 140 odstavec 1 trestního zákoníku **trest odnětí svobody** v trvání **15 (patnácti) let**.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno d) trestního zákoníku se obžalovaná pro výkonu trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou**.

Podle § 70 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku se obžalované ukládá **trest propadnutí věci**, pistole zn. XXXXX model XXXXX, v. č. XXXXX, ráže XXXXX, italské výroby, 2 zásobníků, 1 kusu vystřeleného projektilu a 185 kusů nábojů ráže XXXXX.

Podle § 80 odstavec 1 trestního řádu se obžalované R.O.P. **vrací** mobilní telefon zn. Nokia, s bílo-stříbrným krytem, IMEI: XXXXX s vloženou SIM kartou č. XXXXX s paměťovou kartou.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná povinna nahradit poškozeným způsobenou škodu:

- S.V., nar. XXXXX, bytem v XXXXX, ve výši 278 819,-Kč;
- V.V., nar. XXXXX, bytem v XXXXX, ve výši 240 000,-Kč;
- E.V., nar. XXXXX, bytem v XXXXX, ve výši 240 000,-Kč;
- J.V., nar. XXXXX, bytem v XXXXX, ve výši 175 000,-Kč.

O d ů v o d n ě n í :

V hlavním líčení bylo prokázáno, že obžalovaný O. a obžalovaná O. P. jsou bývalí manželé, rozvedení v roce 2007. Obžalovaný O. v roce 2009 navázal nový vztah ke svědkyni P.A., společně bydleli v XXXXX, v srpnu 2010 se jim narodila dcera M.. Na jaře roku 2011 svědkyně A. navázala vztah s poškozeným A.V.; po společné dovolené s poškozeným v zahraničí odešla od obžalovaného O. a začala žít i se svými dětmi (D. a M.) ve společné domácnosti s poškozeným V.. Na výchově a výživě dcery M. se obžalovaný O. a svědkyně A. domluvili pouze ústně, v péči o dceru se měli podle potřeby a domluvy střídát a obžalovaný měl platit svědkyni A. výživné ve výši 5.000,-Kč měsíčně. Obžalovaný O. udržoval od rozvodu s obžalovanou O. P. občasný sexuální vztah, a to i v době soužití se svědkyní A.. Po rozchodu se svědkyní A. se s obžalovanou znovu sblížil, navštěvoval ji a začal u ní přespávat v Brně přespávat. Obžalovaná O.P. se po rozvodu manželství s obžalovaným odstěhovala nejprve do Prahy, tam pracovala v nočním klubu a jako servírka. Na začátku prázdnin roku 2010 se přestěhovala zpátky do XXXXX. V létě roku 2011 se obžalovaná odstěhovala do Brna do pronajatého bytu na XXXXX a živila se vykládáním karet a privátním sexem.

V době trvání manželství obžalovaní provozovali společně Pepe bar v XXXXX, oficiálně nejdříve na živnostenský list obžalované. Pak se oficiálním provozovatelem namísto obžalované stal obžalovaný O.. Později obžalovaný koupil a začal provozovat také hospodu XXXXX v XXXXX. Po navázání vztahu se svědkyní A. jí obžalovaný zapojil i do provozování obou podniků. Po narození dcery M. obžalovaný svědkyni A. od provozování pohostinství odstavil a svědkyně znovu začala pracovat v nočním klubu. Na provozování druhého podniku XXXXX se svého času podílela také obžalovaná O. P. (od prázdnin roku 2010 do dubna 2011). V srpnu roku 2011 o provozování obou podniků projevila zájem svědkyně A. spolu s poškozeným V., domluvili se na provozování obou podniků s obžalovaným i s majitelem

budovy XXXXX K. a zástavním věřitelem obžalovaného N.. Za pronájem hospody XXXXX měla svědkyně s poškozeným obžalovanému platit nájem 20.000,- Kč měsíčně, placených přímo na účet věřitele obžalovaného N.. Začátkem září 2011 svědkyně A. a poškozený V. založili obchodní společnost XXXXX a podnikali konkrétní kroky k převzetí a provozu obou podniků, konkrétně přihlašování odběrního místa elektrické energie, nákup zboží a fyzické převzetí provozoven a zboží.

Fyzické převzetí provozoven bylo domluveno na 9. 9. 2011. Poškozený V. v doprovodu svědkyně A. nejprve toho dne vyzvednul v UniCredit Bank částku 190.000,- Kč (ze složeného základního jmění obchodní společností XXXXX). Potom společně s dcerou M. odejeli autem do XXXXX. Tam se setkali s obžalovaným O. v provozovně XXXXX, přitom proběhlo fyzické převzetí provozovny. Poškozený V. předal obžalovanému O. částku 15.000,- Kč za zboží, které převzali současně s provozovny. Převzetí proběhlo později i v provozovně XXXXX. Tam také nějaký čas strávil obžalovaný O. s poškozeným V. sám při obhlídce nemovitosti. Svědkyně A. předala dceru svědkyni K., která se o ni měla starat, než si převezme obžalovaný O.. Svědkyně A. s poškozeným V. odjeli do Třebíče nakupovat zboží, pak zboží vyložili zpátky v XXXXX a odjeli do Brna. Během cesty z XXXXX do Brna poškozený V. svědkyni A. pověděl, že si s obžalovaným O. domluvil schůzku na týž den v 19. hodin v Mariánském údolí, při které by měla být přítomna i nějaká starší paní a dcera M.. Poškozený V. se ptal ještě svědkyně A., jestli neví, proč se s ním chce obžalovaný setkat. Odpoledne svědkyně A. s poškozeným V. jezdili po Brně, vyzvedli syna svědkyně ve škole, odvezli ho k jejím rodičům, zastavili se u bratra svědkyně Z.A. a pak zastavili u domu rodičů poškozeného. Poškozený sám vystoupil z auta, svědkyni A. řekl, že jde dát k rodičům vybrané peníze, bral si sebou peněženku nebo obálku, uvnitř zůstal asi deset minut. Potom odjeli do pronajatého bytu v XXXXX. Svědkyně poškozeného od schůzky s obžalovaným odrazovala, protože měli na večer zamluvené lístky do kina a chtěli jít na večeři. Poškozený se přesto rozhodl na schůzku jít, doma ještě hledal na internetu místo schůzky v Mariánském údolí. Podle svědkyně poškozený odjel z domu mezi půl sedmou a tři čtvrtě na sedm, vozem VW Passat, s sebou měl černou koženou tašku, oba mobilní telefony, na sobě měl oblečené rifle, tenisky, tričko a možná mikinu. Poškozený V. po nějaké době volal svědkyni A., že obžalovaný ještě nedorazil, aby mu svědkyně dala na něj telefonní číslo, aby mohl obžalovanému zavolat. Přitom svědkyně slyšela, jak poškozený vytáčí na druhém telefonu nějaké číslo, ale nikdo to nezvedal. Zároveň poškozený upozornil svědkyni, že představení v kině asi nestihnou, aby zkusila lístky přeložit na pozdější hodinu. Svědkyně telefonátem zjistila, že přeložit nejdou, volala znovu poškozenému, ale ten dvakrát hovor „típnul“, i když telefon zvonil. Svědkyně si to vysvětlila tím, že obžalovaný už na schůzku dorazil. Ještě před dvacátou hodinou, než svědkyně odešla z domu za kamarádkou, zkusila volat na oba telefony poškozeného, ale oba telefony byly nedostupné.

Obžalovaní O. a O. P. přijeli do Mariánského údolí společně s dcerou obžalovaného O. M., vozidlem Volkswagen Passat Combi Variant, rz: XXXXX, které měli zapůjčeno od známého P.P.. Tam se setkali s poškozeným V.. Od parkoviště se obžalovaní s dcerou a poškozený vydali na procházku Mariánským údolím. Všichni šli vedle sebe, vlevo obžalovaný O. s dcerou a kočárkem, uprostřed poškozený V. a po jeho pravé ruce obžalovaná O. P.. Během hovoru vznikla rozeprě mezi obžalovanou O. P. a poškozeným V., poškozený naznačil, že obžalovaná není pravý člověk, který by se měl starat o dceru M.. To obžalovanou popudilo, vytáhla legálně drženou pistoli značky XXXXX model XXXXX. č. XXXXX, ráže XXXXX, italské výroby, a z malé vzdálenosti střelila poškozeného A.V. do hlavy, načež poškozený upadl na zem. Z místa činu oba obžalovaní nejdřív utekli k zaparkovanému automobilu, krátce na to se na místo činu i s autem vrátili, tělo poškozeného V. naložili do zavazadlového prostoru, odjeli na přesně nezjištěné místo, tam vysvlékli tělo do naha, hlavu s větší částí krku oddělili

od trupu, zbylou část těla zakopali poblíž silnice vedoucí od Ivančic na Polanku, před odbočkou na Rokytňou, v katastrálním území Řeznovice v okrese Brno-venkov, kde byly později pozůstatky poškozeného nalezeny. S oddělenou hlavou obžalovaní naložili neznámým způsobem a nástroje použité při zakopání pozůstatků poškozeného obžalovaný O. zahodil do Dalešické přehrady. Dne 11. 9. 2011 v podvečerních hodinách v XXXXX v bytě obžalované O. P., v přítomnosti obžalovaného O., obžalovaná žádala J.N., aby v případě výslechu na policii potvrdila, že obžalovaný O. opravoval svědkyni televizor právě dne 9. 9. 2011 okolo půl osmé večer, ačkoliv ve skutečnosti se to stalo již 8. 9. 2011 kolem šesté hodiny večer. Naopak svědkyně N. neměla při výslechu zmiňovat, že obžalovaní užívali půjčené vozidlo a obžalovaný se u svědkyně N. ujišťoval, že potvrdí tuto verzi. Dne 15. 9. 2011 okolo deváté hodiny večer, oba obžalovaní vešli do bytu svědkyně N., obžalovaný O. svědkyni zvýšeným a důrazným hlasem kladl otázky týkající se v jeho přítomnosti v bytě obžalované O. P. dne 9. 9. 2011 jako při výslechu na policii, ujišťoval se, že svědkyně N. odpovídá na tyto otázky podle jeho představ, a když odpověděla jinak, sám jí říkal, jak má na tyto otázky policii odpovídat.

Tento závěr o skutkovém ději soud vyvozuje především z výpovědí svědkyně A., Š., K., P., S., N., C., J. V.; podpůrně soud vycházel z výpovědí svědků S.V., V.V., E. V., G., H., T., N., Š., C. a S.. Z výpovědí svědkyně P. A. soud považuje za prokázané, že se v roce 2009 sblížila s obžalovaným O., žila s ním ve společné domácnosti v XXXXX, v srpnu 2010 se svědkyni narodila dcera M., jejímž otcem byl právě obžalovaný O.. V průběhu roku 2010 se do XXXXX přistěhovala z Prahy obžalovaná O. P.. Svědkyně obžalovaného podezřívala, že s bývalou manželkou udržuje vztah. Svědkyně chtěla, aby obžalovaný vztahy s bývalou manželkou ukončil. Na výslovný dotaz svědkyně potvrdila, že obžalovanou neměla ráda. Svědkyně také vypověděla, že věděla o zbrani držené obžalovanou O. P., obžalovaná jí podle svědkyně měla dokonce vyfocenu na internetu. Na podzim 2010 svědkyně dokonce měla uvedenou zbraň v ruce, syn obžalované D.N. přiběhl za svědkyní a zbraň jí předal. Obžalovaná údajně měla v úmyslu se zabít, proto pistoli odnesl z jejího dosahu. Od dalších lidí svědkyně A. slyšela, že obžalovaná nosí zbraň s sebou v kabelce a jednou to svědkyně slyšela osobně od obžalované. Svědkyně A. se na jaře 2011 sblížila s poškozeným V.. V létě 2011 po společné dovolené v Řecku svědkyně od obžalovaného odešla. V kritické době svědkyně žila ve společné domácnosti s poškozeným V.. Svědkyně s poškozeným plánovali, připravovali a přebírali provoz baru a hospody v XXXXX od obžalovaného O.. Obžalovaný O. se v kritický den 9. 9. 2011 skutečně s poškozeným V. a svědkyní A. setkal v XXXXX při přebírání podniků. Při předání provozoven poškozený předal obžalovanému částku 15.000,- Kč za zboží, které převzali současně s provozovny. Obžalovaný setrval nějakou dobu sám s poškozeným při prohlídce provozoven. Tehdy si s poškozeným domluvili schůzku na týž den v podvečer v Brně v Mariánském údolí. Poškozený se schůzkou souhlasil, i když mu nebylo jasné, čeho by se měla schůzka týkat. Účastníkem schůzky, kromě obžalovaného a poškozeného, měla být také nějaká starší žena. Poškozený zbytek dne strávil dalším programem se svědkyní A.. V podvečer před devatenáctou hodinou skutečně odjel na domluvenou schůzku. Poškozený evidentně nepočítal, že schůzka potrvá dlouho, protože měl se svědkyní A. naplánován další program. Poškozený na schůzku do Mariánského údolí skutečně dorazil, což svědkyně vyrozuměla z telefonátu, při kterém jí poškozený žádal o sdělení telefonního čísla obžalovaného O., který dosud na místě nebyl. Krátce potom se svědkyně pokoušela s poškozeným znovu spojit, poškozený hovor odmítl. Všechny další pokusy o telefonické spojení s poškozeným oznamovaly svědkyni, že jsou mobilní telefony poškozeného nedostupné. Svědkyně se v průběhu večera setkala se dvěma svými kamarádkami (P., Š.), ještě několikrát se pokoušela s poškozeným spojit, zejména krátkými textovými zprávami. Během večera také uskutečnila hovor s obžalovaným O.. Podle ruchu v pozadí obžalovaný v té době jel v autě, ve kterém měl také dceru M.. Další den 10. 9. 2011 svědkyně ráno odjela do XXXXX převzít dceru M., obžalovaný O. s dcerou přijeli ještě

později. Svědkyně se obžalovaného ptala na schůzku předchozího dne, obžalovaný jí tehdy tvrdil, že se schůzka neuskutečnila. Protože svědkyně již delší dobu neměla žádnou zprávu o poškozeném, obrátila se na manželku poškozeného S.V., která o poškozeném taky nic nevěděla. Spolu se vypravily do Mariánského údolí, kde našly vůz užívaný poškozeným, a S.V. se rozhodla informovat policii. Po zmizení poškozeného V., svědkyně A. skutečně provozovala podniky v XXXXX, znovu se sblížila s obžalovaným O., v říjnu 2011 s ním dokonce obnovila soužití ve společné domácnosti. Při hodnocení věrohodnosti této výpovědi soud zvažoval specifické vztahy, které vládly mezi svědkyní A., obžalovaným O. a obžalovanou O. P.. Zcela nepochybně byla mezi svědkyní a obžalovanou nevraživost, vyvěrající z chování obžalovaného, který v průběhu doby střídavě žil a udržoval kontakty s oběma ženami. Svědkyně A. tuto nevraživost nijak nezastírala, otevřeně ji přiznala, což přiklání soud k věrohodnosti její výpovědi. Soud také porovnával obsah její výpovědi s ostatními provedenými důkazy a musel konstatovat, že až na drobnosti, je zde významná shoda, která také podporuje věrohodnost výpovědi svědkyně A.. Dalšími důkazy bylo prokázáno, že svědkyně A. strávila den 9. 9. 2011 společně s poškozeným. Od rána navštívili banku (potvrzeno svědkem J.V.), společně byla svědkyně s poškozeným v XXXXX (potvrzuje svědkyně K.), podle údajů o telekomunikačním provozu telefonního čísla poškozeného se pohybovali v Brně na místech, o kterých svědkyně hovořila (vyzvednutí syna svědkyně ve škole, jeho předání k rodičům svědkyně). V průběhu kritického večera se svědkyně pohybovala po Brně, což potvrzují svědkyně Š. a P. i analýza provozu telefonního čísla svědkyně A.. V tomto případě byly mezi výpovědi svědkyně a zjištěnými údaji určité časové rozdíly, což podle soudu na významu a obsahu výpovědi nic podstatného nezměnilo. Svědkyně Š. také potvrdila, že svědkyně A. ještě v průběhu večera projevovala obavu o poškozeného, pokoušela se ho kontaktovat a o kontakt se pokoušela také svědkyně Š., včetně navázání krátkého hovoru s obžalovaným O.. Také tyto skutečnosti byly potvrzeny údaji o telekomunikačním provozu telefonního čísla obžalovaného O. a svědkyně A.. V souhrnu hodnotí soud svědectví P. A. jako věrohodné.

Svědkyně I.Š. je kamarádka svědkyně A., znala se s obžalovaným O. a poškozeným V.; obžalovanou O.P. svědkyně neznala. Svědkyně potvrdila dřívější soužití svědkyně A. s obžalovaným O., důvody jejich rozchodu, nové soužití A. s poškozeným V.. Podle svědkyně byl nový vztah svědkyně A. s poškozeným V. harmonický. V předmětný večer svědkyně pracovala jako servírka v čajovně v Brně na ulici Křenově, svědkyně A. se u ní objevila krátce před dvaadvacátou hodinou. Plakala, byla rozrušená, rozechvělá, protože V. měl schůzku s O. a od té doby se nemohla ani jednomu z nich dovolat. U svědkyně Š. se A. zdržela asi 10 - 20 minut, během té doby nikomu nevolala. Právě svědkyně Š. se pokoušela o spojení s poškozeným V. i s obžalovaným O.. Poškozený měl mobilní telefon vypnutý, obžalovaný O. hovor nepřijímal. Posléze P.A. odešla, svědkyně znovu vyzkoušela druhé telefonní číslo obžalovaného, ten hovor přijal, svědkyně s ním hovořila 10-15 vteřin; svědkyně mu pouze popsala situaci a vyzvala ho, aby P.A. zavolal. A. se u svědkyně večer objevila ještě jednou mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou večer. Normálně se svědkyní seděla, měla s sebou svého psa, zdržela se asi tři čtvrtě hodiny, svědkyni pouze sdělila, že s obžalovaným O. hovořila, ale poškozenému se stále nemůže dovolat. A. z provozovny odcházela mezi půlnocí a jednou hodinou ráno, odjížděla taxíkem. Od zmizení poškozeného byla svědkyně v kontaktu s P.A. i s obžalovaným O.. Svědkyně M.K. byla známa obou obžalovaných, pracovala v jejich provozovnách v XXXXX. Svědkyně potvrdila průběh soužití svědkyně A. s obžalovaným O. i nový vztah svědkyně A. s poškozeným V.. Výpovědi svědkyně bylo prokázáno, že v osudný pátek přijela do XXXXX P. A. a s poškozeným V. přebírat hostinské provozy od obžalovaného, svědkyně K. od nich převzala dceru M. a odešla. Svědkyně dceru hlídala v bydlišti obžalovaného až do odpoledních hodin. Mezi patnáctou a sedmnáctou hodin si dceru vyzvedl

obžalovaný a odjel pryč, pravděpodobně jel svým vozem, určitě skládali do vozu dětský kočárek. Večer kolem devatenácté hodiny obžalovaný volal svědkyni znovu, že by potřeboval dceru hlídat, nesdělil žádný důvod. Kolem dvacáté hodiny se svědkyně u obžalovaného znovu ujistovala, jestli domluva o hlídání dcery platí a obžalovaný to potvrdil. Proto svědkyně s dcerou přišly do bydliště obžalovaného, tam čekaly asi do dvaadvacáté hodiny. Pak obžalovaný volal, že už nepřijede. Znovu neuvedl žádný důvod, svědkyně během hovoru nic zvláštního nebo podezřelého nezaznamenala. Svědkyně obžalovaného znovu viděla až v sobotu dopoledne, když jí předával dceru na hlídání. Také svědkyně K. věděla, že obžalovaná O.P. vlastnila zbraň, slyšela to přímo od obžalované. Jednou zbraň viděla v hostinci XXXXX, když obžalovaná zbraní zastřelila kočku, kterou potrhala pes. Jinak obžalovaná zbraň přechovávala v trezoru, což svědkyni říkala obžalovaná. Z výpovědi svědka P. P. soud považuje za prokázané, že svědek je provozovatelem vozidla VW Passat Combi Variant rz: XXXXX. Auto půjčil začátkem září obžalovanému O., jako důvod mu obžalovaný uvedl, že bude svoje vozidlo dávat do opravy. Auto bylo půjčeno na tři týdny, do doby než se svědek vrátí ze zaměstnání zpátky do republiky. O půjčení vozu sepsali smlouvu za symbolickou 1,-Kč, aby měly obě strany doklad. Smlouva byla vypsána na jméno obžalované, u převzetí vozu byli oba obžalovaní. Auto bylo vráceno v domluvený čas, obžalovaný O. svědkovi auto nechal u garáže v Třebíči. Svědek po vrácení auta zaznamenal, že auto bylo vyčištěné. Výpovědi svědka V. S. bylo prokázané, že obžalovaný O. nechával u svědka kompletně vyčistit interiér vozidla, které patřilo svědkovi P.. Svědek tehdy obžalovaného neznal jménem, věděl o něm pouze, že je to známý svědka P.. Naopak poznal čištěné vozidlo, které patřilo svědku P.. Při přebírání vozidla od zákazníka (obžalovaného O.) bylo auto znečištěné, svědek si všiml v zadním kufru a na zadních sedačkách nečistoty, jakoby se tam převážel stavební materiál, například vápno nebo cement, důvod čištění zákazník neuvedl. Auto se podařilo svědkovi vyčistit, se zákazníkem se bez problému domluvili na ceně 1.000,- Kč za úplné vyčištění interiéru. Po vyčištění svědek auto odstavil před sousedovou garáží a klíče předal některému příbuznému svědka P.. Svědkyně J.N. byla sousedkou obžalované O.P. v domě v XXXXX. Z výpovědi svědkyně bylo prokázané, že obžalovaný O. v dané době u obžalované občas přebýval. Ve čtvrtek 8. 9. 2011 kolem šesté hodiny večer svědkyně náhodou požádala obžalovaného O., jestli by jí pomohl upravit nastavení televize. Potom se svědkyně ani s jedním z obžalovaných až do neděle nesešla. V neděli večer 11. 9. 2011 měla svědkyně na dveřích vzkaz od obžalované, aby se k ní na chvíli zastavila, že s ní obžalovaná potřebuje nutně hovořit. Tam jí obžalovaná řekla, že obžalovaného podezírají, v souvislosti se zmizením poškozeného V.. Obžalovaní požádali svědkyni, aby v případě výslechu na policii vypověděla, že obžalovaný O. byl u svědkyně N. v pátek okolo půl osmé večer a nikoliv ve čtvrtek, jak to bylo ve skutečnosti. Svědkyně také neměla při výslechu zmiňovat, že si půjčují auto. Svědkyně jim to tehdy slíbila, ale při výslechu vypovídala pravdivě. O několik dní později svědkyně viděla oba obžalované vcházet do domu, o nějak chvíli později obžalovaní vešli ke svědkyni do bytu. Obžalovaný O. jí důrazně a zvýšeným hlasem kladl otázky k výskytu obžalovaného u svědkyně v inkriminovanou dobu, jakoby při výslechu na policii. Na to svědkyně odpovídala, když obžalovaný nebyl spokojen s odpovědí svědkyně, přesně jí řekl, jak má na danou otázku odpovídat. Svědkyně M.C. vypovídala o soužití obžalovaných v manželství a obžalovaného se svědkyní A., popsala oba obžalované a jejich povahy. Dále svědkyně popisovala duševní rozpoložení obžalované O.P. v průběhu času. Svědkyně potvrdila, že zbraň u obžalované viděla, mívala jí v XXXXX v trezoru. Obžalovaná uměla se zbraní zacházet, v jednom případě v době rozchodu s obžalovaným, obžalovaná zbraň v baru vytáhla, ale asi nebyla nabitá, protože cvakala na prázdno. Svědkyně si pamatuje jen to, že se nikomu nic nestalo. O zmizení poškozeného se dozvěděla od P.A., která si v sobotu večer přijela ke svědkyni K. vyzvednout dceru M.. Výpověď svědka J.V. prokazuje, že poškozený v létě roku 2011 odešel z domácnosti s manželkou S.V. a začal žít se svědkyní A.. Podle svědka byl poškozený velmi spořivý člověk,

přesto po něm zůstala pouze v hotovosti částka 190.000,- Kč v domě rodičů a na účtu v bance 140.000,- Kč. Svědek potvrdil, že poškozený plánoval a zařizovala podnikání společně se svědkyní A.. Založili společnost s ručením omezeným, poškozený podle svědka složil základní jmění společnosti ve výši 200.000,- Kč na bankovní účet. Poškozený měl založený osobní účet a podnikatelský účet pro XXXXX v UniCredit Bank. Svědek také potvrdil, že v pátek 9. 9. 2011 poškozený se svědkyní A. přišli do pobočky banky na ulici Kobližná, žádali vybrat složené základní jmění, což musel svědek výslovně umožnit odblokováním účtu. S poškozeným se tehdy osobně neviděl, pouze byl o návštěvě poškozeného telefonicky informován. Poškozený vybral z účtu částku 190.000,- Kč v pětistícových bankovkách. Svědce S. V. k samotnému činu nemohla nic říci, ani jednoho z obžalovaných dříve neznala, obžalovaného O. viděla pouze v sobotu, když oznámila pohřešování poškozeného. Dále popsala jejich soužití v manželství. Poškozený se koncem července 2011 odstěhoval. V týdnu před svým zmizením svědkyni naznačoval, že by se k ní mohl vrátit. Do společného jmění manželů patřil byt a chata, auto užívané poškozeným, které bylo psané na jeho otce. Každý měl vlastní bankovní účet, na účtu poškozeného zůstalo asi 150.000,- Kč. Neměli žádné významné finanční úspory, protože byt pořizovali na hypotéku a úvěry, které svědkyně splácí. Dále nevlastnili žádné cennosti, poškozenému plynuly na účet mzda a částky z pronájmu bytu, který dostal darem od rodičů. Jedině tento byt byl v osobním vlastnictví poškozeného. Poškozený měl souhrnně měsíční příjem kolem 50.000,- Kč. Během soužití s P. A., poškozený upozorňoval svědkyni na obžalovaného O., aby mu svědkyně raději neotvírala. Svědkyně tušila o společném podnikání poškozeného a svědkyně A., protože poškozený zakládal obchodní společnost v advokátní kanceláři, ve které svědkyně pracovala. Svědkyně poškozeného naposledy viděla ve čtvrtek před projednávanou událostí. V sobotu dopoledne u ní zazvonila svědkyně A., byla rozklepaná a ubrečená, hledala poškozeného. Svědkyně obvolala své známé a kamarády, nikdo o poškozeném nevěděl. Od A. se dozvěděla, že poškozený měl jet na schůzku do Mariánského údolí. Proto se společně na místo vypravily, našly odstavené jeho auto a po poradě s právníkem svědkyně oznámila na policii pohřešování poškozeného. Ještě v sobotu před výsledkem na policii se svědkyně osobně obrátila na obžalovaného, jestli neví, kde by poškozený mohl být. Obžalovaný jí řekl, že jim poškozený slíbil nějaké peníze na hospodu, měl jim udělat ubytování a kuchyň; o tom svědkyně pochybovala. Na to jí obžalovaný neodpověděl a nějakým způsobem došli nato, že obžalovaný svědkyni řekl, že by přece kvůli dvěma stům tisícům korunám nevráždil. Částku jako první zmínila svědkyně, ale slovo „nevraždil“ výslovně použil obžalovaný; to svědkyni uvízlo v paměti. Rodiče poškozeného V.V. a E.V. (čl. 281-286, 287-293) potvrdili, že poškozený žil v manželství se S. V., po dovolené v červenci 2011 od manželky odešel a nastěhoval se do pronajatého bytu spolu s A. a jejími dětmi. Svědkové se s A. několikrát setkali. Poškozený si v jejich domě ve svém pokoji odkládal nějaké peníze. Svědkové to nějak blíže nesledovali. Ve středu před pohřešováním V. V. viděl, že poškozený odnáší z domu částku 25.000,- Kč. K tomu měl poškozený říct, že je chce použít jako zálohu při odběru pivních sudů. Matka poškozeného s A.V. naposledy hovořila kritický večer kolem 18. hodiny, poškozený ji v hovoru odkázal na pozdější dobu. Měl za chvíli zavolat, ale později se už neozval. O pohřešování poškozeného se dozvěděli od S.V. v sobotu, tehdy se také dostavili do Mariánského údolí. Tam se jich policie dotazovala na peníze, které měl mít poškozený u nich uložené. Svědek V.V. se vrátil do domu, přepočítal tam peníze, bylo tam 183.000,- Kč; druhý den tytéž peníze přepočítávala i policie. Výpověď svědce L.G., důvěrné známé poškozeného V. ze zaměstnání prokazuje, že poškozený před navázáním vztahu s P.A. měl i jiné mimomanželské vztahy, také to byly slečny z nočních podniků, v jednom případě poškozený také pronajal a zařizoval byt, i když to tehdy nijak nedopadlo. Vzápětí se poškozenému ozvala svědkyně A.. Vztah poškozeného s P. A. začal v únoru nebo březnu 2011. V červenci 2011 odjeli spolu na dovolenou, potom se poškozený odstěhoval od manželky a začal žít s A. a jejími dětmi v pronajatém bytě. Poškozený nakupoval veškeré vybavení bytu a

další věci pro A. a její děti. Poškozený s A. v poslední době zařizovali společné podnikání, provozování hospod v XXXXX, zakládali společně obchodní společnost, přičemž náklady s tím spojené platil takřka výhradně poškozený. Svědkyně také potvrdila, že poškozený měl příjem ze zaměstnání jako místostarosta a příjem z pronájmu bytu. Poškozený s manželkou vlastnili byt, na který si vzali půjčku nebo hypotéku. Podle svědkyně neznámý muž dvakrát volal na pevnou linku na pracoviště poškozeného a detailně se na poškozeného vyptával. Když to svědkyně později oznámila poškozenému, ten se ihned dovtípil, že by se mohlo jednat o obžalovaného O.. V obou případech se jednalo u stejný mužský hlas. V obou případech to bylo v souvislosti s nějakou událostí týkající se svědkyně A. (v prvním případě odjezdu na dovolenou s poškozeným, v druhém případě s pohřbem dědečka svědkyně A.). Ve středu nebo ve čtvrtek před projednávanou událostí vznikl mezi poškozeným a svědkyní A. nějaký spor o peníze, které měly být použity na provoz hospod v XXXXX; spor se urovnal, poškozený A. nějaké peníze poskytl a udobřili se. Přebírání podniků v XXXXX bylo dopředu plánované, poškozený měl v ten den ohlášenou dovolenou. Výpověď svědka J.H. potvrdila, že se s obžalovanou O.P. seznámil až po projednávané události v říjnu nebo na začátku listopadu 2011 přes internet. Obžalovaná o projednávané události nemluvila. K předestřeným krátkým textovým zprávám, ve kterých se obžalovaná zmiňuje o: „...tajemství, které by si měla vzít do hrobu ... budeš mě mít za chladnokrevnou bestii...“ apod. svědek řekl, že se to týkalo nějakých rodinných záležitostí, o vraždě obžalovaná rozhodně nemluvila. Z výpovědi svědka T.T. vyplynulo, že pracuje v Brně v prodejně zbraní. Dne 12. 9. 2011 k nim do prodejny obžalovaná přinesla zbraň, kterou chtěla prodat do komise, protože jí končil zbrojní průkaz. Svědek si nepamatoval, v jakém stavu obžalovaná zbraň donesla a kde jí měla uloženou. Když se do prodejny dostane zbraň, obsluha jí rozebere, vyčistí, naolejuje, zapíše do evidenční knihy a uloží k vystavení, což svědek učinil i v tomto případě. Podruhé přišla obžalovaná z policií a tehdy zbraň podle protokolu vydali. Výpověď svědka J.N. (čl. 257-258) dokazuje, že svědek obžalovanému O. v roce 2009 půjčil částku 1.900.000,-Kč na koupi nemovitosti, hospody XXXXX a během následujícího půl roku několik dalších půjček na rekonstrukci hospody, takže celkem svědek půjčil obžalovanému částku 3.600.000,-Kč. Obžalovaný dosud na půjčenou částku nic nesplatil. Svědek se s poškozeným V. nikdy nesetkal. Jedenkrát za ním přišli O. a jeho bývalá přítelkyně a přinesli svědkovi smlouvu, že A. s V. přebírají hospodu XXXXX; nájemné 20.000,- Kč měsíčně budou posílat svědkovi na účet jako splátku dluhu obžalovaného. K tomu však nikdy nedošlo, žádné peníze svědek nikdy nedostal. Svědkyně M.Š. znala oba obžalované, vyjádřila se k soužití obžalovaného O. se svědkyní A. a přetrvávajícímu vztahu obžalovaného k obžalované; popsala způsob podnikání obžalovaných. Obžalovaná jí jednou ukazovala menší černou pistolí, kterou měla pod barem v šuplíku. Zmiňovala taky událost z jara roku 2011, kdy měla obžalovaná proříznout manželovi svědkyně pneumatiku na vozidle, protože měla dojem, že svědkyně a její manžel chtějí obžalované vzít hospodu. Svědkyně se to dozvěděla od svědkyně C., obžalovaný O. nakonec škodu na pneumatice za obžalovanou zaplatil. Svědkové P.C. a J.S. byli dlouholetí kamarádi a známí poškozeného. Oba potvrdili, že poškozený V. v létě roku 2011 odešel od manželky S.V., začal žít s P.A., ze strany poškozeného se nejednalo o první mimomanželský vztah. Začátkem září 2011 se před oběma svědky poškozený zmiňoval, že jeho nový vztah není takový, jak si představoval a uvažuje o návratu k manželce. Před svědkem S. poškozený řekl, že vztah s A. finančně nezvládá. Se svědkem S. měl poškozený domluveno setkání večer 9. 9. 2011, původně plánovali jít do kina, svědek nakonec odřekl, pak si domluvili schůzku na dvaadvacátou hodinu v hospodě. Poškozený V. na schůzku nepřišel, což bylo neobvyklé. Svědek se mu pokoušel dovolat, telefon poškozeného byl nedostupný, což bylo také divné. O pohřešování poškozeného se oba svědkové dozvěděli druhý den.

Při hodnocení výpovědí ostatních svědků soud nezaznamenal žádné projevy zkreslování výpovědí, známky vylepšování nebo přibarvování skutečnosti, o kterých vypovídali. Ani ve vztazích svědků k projednávané věci a k zúčastněným osobám soud nenašel takové důvody, které by věrohodnost výpovědí zmiňovaných svědků snižovaly. Je tady především skupina svědků, kteří k projednávané věci a zejména k obžalovaným nemají žádný přímý vztah, anebo takový vztah, který s projednávanou věcí souvisí jen volně. Jejich výpovědi zapadaly do rámce ostatních důkazů a ladily s listinnými důkazy. Tyto svědky soud považuje za věrohodné; k této skupině soud řadí svědky S., N., T., C. a S.. Dále je zde skupina svědků, kteří mají k obžalovaným bližší vztah, byli to jejich známí nebo kamarádi, ale ani v tomto případě soud nezjistil něco, co by věrohodnost jejich výpovědí rušilo. Jejich výpovědi odpovídají ostatním provedeným důkazům a výpovědím; proto ani o těchto svědeckých soud nepochybuje. To se týká svědků Š., K., P., C. a Š.. U příbuzných poškozeného soud sice zaznamenal určitou idealizaci poškozeného, vyplývající patrně z toho, že poškozený se svědky nežil ve společné domácnosti a oni tak neměli možnost zcela dohlédnout všechny zákoutí jeho života. Příbuzní poškozeného byli svědky spíše širších okolností souvisejících s životem poškozeného, nikoliv přímo s projednávanou událostí a tam se jejich výpovědi shodovaly a vzájemně potvrzovaly. Proto soud vycházel i z výpovědí svědků S.V., J.V., E.V. a V.V.. Větší pozornost soud věnoval výpovědi svědkyně N., vzhledem k důležitosti její výpověď pro výrok o vině obžalovaných. Svědkyně byla spíše známou obžalované O.P., nepojilo ji s obžalovanými žádné kamarádství nebo přátelství. Svědkyně při podání vysvětlení v přípravném řízení a potom při svědeckví v hlavním líčení vypovídala prakticky shodně, navzdory tom, co po ní chtěli obžalovaní. Tento zaznamenaný postoj soud jednoznačně přesvědčuje, že svědkyně vypovídala pravdivě o všech důležitých skutečnostech a také z její výpovědi proto soud vycházel.

Dále soud vycházel z úředních záznamů o šetření policie, protokolu o ohledání těla obžalovaného O., odběru stop povýstřelových zplodin a odběru biologických, chemických a pachových stop, úředního záznamu a protokolu o ohledání místa nálezu černé kožené tašky poškozeného, protokolu o prověrce výpovědi obžalované O.P. a protokolu o ohledání místa nálezu pozůstatků poškozeného, předběžné zprávě o pitvě a pitevního protokolu, protokolu o ohledání vozidla svědka P., protokolu o ohledání vozidla užívaného poškozeným, protokolů o prověrkách výpovědi obžalovaného O. a ohledání vytypovaného místa z výpovědi obžalovaného, protokolu o vydání věcí obžalovanými a svědkyní A., protokolu o provedené potápěčské akci a záznamu o nalezeném předmětu, z údajů o telekomunikačním provozu sdělenými jednotlivými operátory a jejich analýzy, ze znaleckých posudků a odborných vyjádření zabývajících se jednotlivými zajištěnými stopami a nálezy, zejména z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, soudního lékařství a psychiatrie, klinické psychologie, dále z oboru kriminalistiky, odvětví fyzikální chemie, balistiky, daktyloskopie, biologie a genetiky a metody pachové identifikace, zprávy o finančním šetření; soud vzal také v úvahu níže uvedené listinné a věcné důkazy.

První zmínka o pohřešování poškozeného V. pochází ze soboty 10. 9. 2011, kdy svědkyně S.V. v 12:35 hodin volala na linku 158. Od tohoto okamžiku se datuje šetření policie, která se dostavila na místo uvedené svědkyní v Mariánském údolí, kde zůstalo vozidlo užívané poškozeným (VW Passat RZ: XXXXX). Policejní orgány provedly pátrání a prověřování v širším okolí uvedeného místa, u rodičů a v okruhu známých poškozeného, v nemocnicích, v přilehlých hospodách a restauracích, na vytypovaných místech, na místě předběžně vyslechli manželku poškozeného a svědkyní A., auto užívané poškozeným bylo zajištěno pro účely kriminalistického zkoumání, jak o tom svědčí zápisy a poznatky z informačního systému „Maják“ (čl. 45-53), úřední záznamy o šetření (čl. 54, 382-387, 388, 395-400), záznam o vyhlášení pátrání po poškozeném (čl. 55) a odvolání pátrání (čl. 58-59). Vzhledem ke zjištěným

informacím o posledním programu poškozeného pocházející z výpovědi svědkyně A. a S.V. (schůzka poškozeného s obžalovaným O. v Mariánském údolí), policie provedla dne 10. 9. 2011 prohlídku těla obžalovaného O., zajistila vzorek jeho vlasů, bukální stěr, srovnávací otisky prstů, pachový vzorek osoby obžalovaného, chemické stopy olemem uhlíkovými terčíky z obou rukou a vlasů a stávající oblečení obžalovaného ze dne 10. 9. 2011, jak je patrné z protokolu o prohlídce těla obžalovaného, úředního záznamu o odběru vzorků, seznamu zajištěných stop a protokolu o vydání věcí – rifle, trička, mokasínů a ponožek (čl. 483, 577-579, 580-581, 584). Stejně úkony, s výjimkou zajištění chemických stop a oblečení, byly uskutečněny také s obžalovanou O.P. dne 11. 10. 2011, jak to vyplývá z protokolu o ohledání těla obžalované a protokolu o odběru pachového vzorků osoby (čl. 482, 582-583). Přímou na místě bylo ohledáno také vozidlo užívané poškozeným, z vozidla byly zajištěny pachové, daktyloskopické, chemické a biologické stopy, což lze vyčíst úředního záznamu o ohledání místa a věcí, náčrtku, seznamu zajištěných stop a protokolu o odběru pachových stop (čl. 595-597, 600). Dne 11. 9. 2011 bylo zběžně ohledáno také auto užívané obžalovaným O., bez zajištění významných stop (Ford C-Max RZ: XXXXX, čl. 594). Policejní orgán vyžádal na základě příkazu soudce údaje o telekomunikačním provozu obou telefonních čísel poškozeného, svědkyně A. a obou obžalovaných, včetně telefonních přístrojů, což je vidět z návrhu policejního orgánu, příkazu soudu ke sdělení těchto údajů a jednotlivých přehledů a jejich zpracování, žádostí o vydání telefonních přístrojů, příkazu k odnětí, fotodokumentace (čl. 533-535, 536-537, 538-541, 542-543, 544, 546-550, 656, 657-658, 659-666, 669-671, 672-673, 674-676). Při pátrání bylo zjištěno, že obžalovaná O.P. legálně držela střelnou zbraň, kterou podle svého vysvětlení odevzdala ke komisionímu prodeji do prodejny v Brně na ulici XXXXX, kde jí policejní orgán zbraň zajistil pro účely trestního řízení, což je potvrzeno protokolem o vydání věci ze dne 15. 9. 2011 (čl. 585).

Další stopy týkající se poškozeného se objevily dne 3. 10. 2011, když pracovník správy a údržby silnic přinesl na policii černou pánskou příruční kabelku, kterou našel uvedeného dne na travnaté ploše u nájezdu na dálnici D1 na kilometru 178 ve směru od Ostrovačic na Prahu, což je vidět z úředního záznamu, protokolu o ohledání místa činu, fotodokumentace, seznamu zajištěných stop (čl. 425, 426-433, 434-441, 442, 484-485). Z nalezených věcí byly sejmuty otisky pachových stop, z přední a zadní části pánské černé kožené tašky a z vnější a vnitřní strany pánské peněženky, což dokazuje protokol o odběru pachových stop ze dne 5. 10. 2011 (čl. 450-451). Dne 22. 11. 2011 požádal policejní orgán o souhlas s ohledáním vozidla svědka P.P. a vzápětí bylo provedeno ohledání vozidla, fotodokumentace a zajištění nalezených biologických a chemických stop z vozidla Volkswagen Passat Variant, rz: XXXXX, jak to vyplývá ze souhlasu svědka s ohledáním vozidla a z protokolu o ohledání, fotografií a seznamu zajištěných stop (čl. 601, 602-610).

Po zadržení obou obžalovaných dne 23. 11. 2011 a po jejich výslechu jako podezřelých, policejní orgán s podezřelou O.P. provedl podle § 104e trestního řádu prověrku na místě, o čemž byl sepsán protokol (čl. 195-199), včetně pořízené fotodokumentace. Podezřelá označila policistům místo, o kterém jí měl obžalovaný O. říct a ukázat, že tam zakopal tělo poškozeného V.. Obžalovaná vedla služební vozidlo policie až do prostoru, kde řekla, že předmětné místo se nachází vpravo, kde je velký výskyt náletových křovin někde vzadu. Po zastavení šli všichni zúčastnění udaným směrem a po ujiti dvaceti až padesáti metrů směrem z kopce mezi křoviny bylo nalezeno místo, které vykazovalo známky vykopané a zpětně zasypané jámy. Při provádění prověrky byla pořízena fotodokumentace místa, ze kterého měl obžalovaný ukazovat obžalované směr a místo, kde měl zakopat poškozeného a také místa, které neslo známky po kopání. Místo označené při prověrce výpovědi bylo dne 24. 11. 2011 podrobně ohledáno v přítomnosti znalce soudního lékařství. Jednalo se o místo na parcele č. XXXXX

v katastrálním území XXXXX, vpravo od silnice č. XXXXX vedoucí z obce Ivančice směrem na Moravský Krumlov na 100,5 km v místech před svislou dopravní značkou „Okres Znojmo“; místo se nachází pod úrovní silnice v zarostlém křovinatém terénu 26 metrů od silnice. Po odkrytí zeminy bylo nalezeno v hloubce 40-80 cm nahé tělo mužského pohlaví bez hlavy; dále byla zajištěna chemická stopa – vzorek zeminy ze dna jámy a biologická stopa – vzorek tkáně Achillovy šlachy z pravé nohy nalezeného těla, to vše je patrné z protokolu o ohledání místa činu, fotodokumentace a seznamu zajištěných stop (čl. 611-623). Nález mrtvoly neznámého muže a závěry předběžného ohledání znalcem z oboru soudního lékařství jsou zachyceny také v předběžné zprávě o pitvě ze dne 24. 11. 2011 a v protokole o prohlídce mrtvého (čl. 809, 858). Později byla provedena také prověrka výpovědi obviněného O. podle § 104e trestního řádu v přítomnosti státního zástupce a obhájce obžalovaného. Dne 21. 12. 2011 prověrka začala v Mariánském údolí, od parkoviště za restaurací Eldorado, kde bylo v září nalezeno odstavené vozidlo užívané poškozeným. Odtamtud obžalovaný vedl přítomné osoby po cestě po levé straně údolí, popisoval pohyb tehdy přítomných osob, přibližně po čtyřech stech metrech obžalovaný ukázal, kde skupina odbočila vpravo, přešla údolí a na opačné straně se vydala zpátky směrem k zaparkovaným vozidlům. Na druhé straně údolí obžalovaný označil úsek o délce šedesáti pěti metrů, kde mělo podle něj dojít k zastřelení poškozeného. Při tomto úkonu nebyly zajištěny žádné upotřebitelné stopy (čl. 231-235). Vzápětí byl označený prostor ve dvou dnech kriminalisticky ohledán, mimo jiné za pomoci detektorů kovů, přitom byl prohledán celý označený úsek a nebyly nalezeny žádné stopy nebo věci, které by s případem souvisely (protokol o ohledání místa činu, fotodokumentace, čl. 624-627). Dále bylo dne 12. 3. 2012 ohledáno místo vytypované z výpovědi podezřelého O. na okraji Velké Bíteše za objektem bývalého JZD, kterému se říká „drůbežárna“ na břehu řeky Bitýšky a znovu místo označené obžalovaným při prověrce jeho výpovědi v Mariánském údolí. Místa byla postupně prohledána za pomoci služebního psa cvičeného na vyhledávání mrtvol. Na prvním místě psovod se psem prohledal oba břehy do vzdálenosti 680 metrů proti proudu a 550 metrů po proudu řeky od mostu u Předního mlýna. V tomto úseku služební pes označil dvě místa, na kterých nebyly nalezeny žádné stopy nebo věci (protokol o ohledání místa činu a fotodokumentace čl. 628-633). Policejní orgán jednotlivé dotčené osoby požádal o vydání věcí důležitých pro trestní řízení, které vrátil poté, co věc byla ohledána nebo přestala být důležitá. Svědkyně V. vydala pro účely trestního řízení klíče od motorového vozidla užívaného poškozeným. Stejně vozidlo, včetně klíčů a v autě nalezených věcí byly vráceny provozovateli vozidla otci poškozeného V.V. (čl. 634-636, 637-639). Svědek P.P. vydal pro trestní řízení osobní motorové vozidlo Volkswagen Passat Variant RZ: XXXXX, s klíči a osvědčením o registraci; a stejné vozidlo mu bylo po kriminalistickém ohledání vráceno (čl. 641-644). Obžalovaná O.P. dne 24. 11. 2011 pro trestní řízení vydala ze svazků klíčů jeden kus projektilu (střely), k němuž řekla, že byl vystřelen z jí legálně držené pistole v září roku 2011 do kokosového ořechu, z něhož ho vytáhla, upravila ho propíchnutím hřebíkem, aby šel pověsit na klíčový kroužek a k plášti střely přilepila jádro (čl. 645). Téhož dne obžalovaná umožnila prohlídku bytu č. 19 ve druhém poschodí domu na XXXXX, kde byly nalezeny náboje podléhající povolení podle zákona o zbraních a střelivu, konkrétně 185 kusů nábojů ráže XXXXX, které obžalovaná pro účely trestního řízení vydala (čl. 646-647). Svědkyně A. pro trestní řízení vydala věci, které mohl mít obžalovaný O. oblečené a obuté v době zmizení poškozeného. Policejní orgán ohledal zejména pánské hnědé kožené pracovní boty uvedené pod položkou č. 7 a odebral a zajistil jako chemické stopy dva vzorky zeminy z podrážky levé a pravé boty (čl. 648-649, 650-655). Stejná svědkyně pro účely řízení vydala keramický nůž a dětský kočárek (čl. 677-678). Svědkyně S. V. vydala pro řízení pár obuvi užívané poškozeným V. (čl. 679). Při potápěčské akci v okolí Třesovského mostu přes Dalešickou přehradu policejní potápěči dne 26. 1. 2012 našli ve vymezeném prostoru hrábě, ze kterých byly snaty tři otisky pachových stop z různé výše násady hrábí pro účely pachové identifikace, o čemž svědčí záznam o potápěčské akci, protokol o odběru otisku

pachové stopy a fotodokumentace (čl. 691-696, 698-701, 702-703). Pro porovnání zajištěných biologických a genetických stop byla požádána o odběr biologického materiálu, konkrétně bukáních stěrů také svědkyně A. dne 15. 11. 2011 (čl. 704). Ke stejnému účelu poskytla svědkyně V. zubní kartáček používaný výhradně poškozeným (čl. 705).

Kromě toho soud přihlédl také k dalším listinným důkazům, konkrétně k faktuře za služby spojené s pohřbem poškozeného (čl. 298), ke smlouvě o půjčce a k notářskému zápisu obsahující smlouvu o půjčce mezi obžalovaným a svědkem J.N., podle kterých si obžalovaný půjčil od svědka částku 1 500 000,-Kč (čl. 333-336, 338). Soud vycházel z kopie diáře svědka P. z měsíce září a kopie karty řidiče svědka P. od 8. - 10. září 2011 (čl. 354-363, 364-367); z úředních záznamů o šetření policie u otce poškozeného, který v pokoji poškozeného našel v šuplíku stolku ve velkém bílé obálce finanční hotovost v celkové výši 183.000,- Kč, složené z 27 bankovek 5 000,-Kč hodnoty a 24 bankovek 2 000,-Kč hodnoty a o šetření v UniCredit Bank, ze kterého vyplývá, že poškozený V. dne 9. 9. 2001 v pobočce na náměstí Svobody vybral hotovost ve výši 190.000,- Kč skládající se z 38 kusů bankovek v hodnotě 5.000,- Kč (čl. 383, 385); ze smlouvy o nájmu mezi společností XXXXX a svědkyní P.A. o nájmu bytu č. XXXXX ve druhém nadzemním podlaží v Brně na ulici XXXXX, smlouva byla uzavřena dne 25. 7. 2011 (čl. 401-406); z pojistky číslo XXXXX potvrzující životní pojištění poškozeného, ve které je jako oprávněná osoba uvedena manželka S.V. (čl. 407-408); ze žádostí o změnu zákazníka (přepis) společnosti E. ON, podle kterých mělo dojít ke změně zákazníka používající uvedené odběrní místo z obžalovaného O. na společnost XXXXX (čl. 409-413); ze zprávy o finančním šetření a výpisů z katastrů nemovitostí (čl. 500-529, 1101-1111, 1113-1115, 1116-1119) soud zjistil, že obžalovaný O. byl veden jako živnostník v oboru hostinská činnost až do 31. 10. 2011, užíval bankovní účty u Komerční banky a České spořitelny. U Komerční banky čerpal v roce 2009 a 2010 dva úvěry ve výši 200 000,-Kč a 100.000,-Kč, oba úvěry od dubna 2011 nebyly spláceny; dále úvěr na kreditní kartě, tento nebyl splácen od května 2011. U České spořitelny obžalovaný vyčerpal v roce 2010 hotovostní úvěr ve výši 200.000,-Kč, od března 2011 nebyl splácen úvěr na kreditní kartě. Obžalovaný vlastnil nemovitost v katastrálním území XXXXXe koupenou dne 27. 1. 2009. U obžalované O.P. zpráva pouze uvádí, že podnikala jako živnostník v oboru hostinská činnost, velkoobchod, maloobchod, která byla přerušena v roce 2007 a úvěr z kreditní karty u GE Money Bank s malým dlužným zůstatkem. Poškozený vlastnil spolu s manželkou byt v Brně na ulici Zábrdovické a chatu ve Vratěšíně a sám zdědil další byt v Brně - Žabovřeskách. Na bytových jednotkách vážlo zástavní právo ve prospěch Komerční banky ve výši 1 000 000,-Kč spojené s hypotečním úvěrem ve stejné výši, poskytnutým manželům V. v říjnu 2009, po celou dobu řádně spláceného z účtu manželky poškozeného. Svědkyně A. pro účely trestního řízení vydala data z osobního počítače zachycující komunikaci mezi obžalovaným O. a obžalovanou O. P. prostřednictvím programu Skype v době od 8. 9. 2011 do 18. 11. 2011 (čl. 801-804). Zpráva Kooperativa pojišťovny sděluje, že z titulu úmrtí poškozeného bylo vyplaceno pojistné ze tří pojistných smluv vedených na jméno poškozeného v celkové výši 196.332,- Kč manželce poškozeného S.V. (čl. 1089). Oba obžalované soud hodnotil také podle opisů Rejstříku trestů a zpráv o přestupcích; oba obžalovaní byli v minulosti odsouzeni a v současné době je nutné na ně pohlížet jako na netrestané. Ani z místa bydliště nejsou hlášeny žádné zprávy o spáchání přestupku. Soud také hodnotil věcné důkazy, hrábě a projektil, předložené současně se spisem, které byly předmětem znaleckých zkoumání. Ze zprávy GE Money Auto k úvěrové smlouvě týkající se financování vozidla Ford C-Max rz: XXXXX vyplývá, že pro neplnění smluvních podmínek klienta (*pozn. F.O.*) bylo vozidlo dne 17. 1. 2012 zabaveno; vozidlo bylo převzato s poškozenou karosérií a dalšími závadami, jak je to patrné z protokolu o převzetí vozidla, z technického popisu a ze znaleckého posudku. O provedených listinných důkazech soud neměl žádné pochybnosti, jedná se o důkazy zajištěné nebo vyhotovené v průběhu trestního řízení, které na sebe plynule

navazují, odvíjejí se nebo souvisejí s výpověďmi jednotlivých svědků, se kterými se také navzájem podporují a propojují. V jejich formě a obsahu soud nezaznamenal žádné nesprávnosti nebo nesrovnalosti, takže z nich vycházel jako z věrohodných důkazů.

Nalezené, vydané a odňaté věci a zajištěné stopy byly podrobeny kriminalistickému zkoumání, jehož výsledky jsou zachyceny ve znaleckých posudcích a odborných vyjádřeních. Nalezeným torzem poškozeného se zabýval znalec v oboru soudního lékařství a toxikologie, jak o tom svědčí předběžná zpráva o pitvě, pitevní protokol a protokol o prohlídce mrtvého (čl. 858) a dále znalecký posudek z oboru zdravotnictví – toxikologie (čl. 844-847). Posudek uzavírá, že na neúplném těle nebyla zjištěna žádná poranění kromě odstranění hlavy a krku, přičemž se nelze jednoznačně vyjádřit, zda došlo k tomuto oddělení po smrti, za živa nebo za živa v bezvědomí. Po komplexním zhodnocení nálezu se znalci spíše přiklání k názoru, že hlava byla udělena až posmrtně. Nález na preparovaném šestém krčním obratli svědčil pro použití ostrého řezného nebo sečné nástroje, jednalo se tedy o oddělení hlavy mechanismem řezným, popřípadě sečným. Na obratlích nebyly zjištěny další nářezy nebo náseky, jednalo se tedy víceméně o jeden intenzivní řez či sek. Vzhledem k posmrtným modifikacím okrajů rány a dalších hlubších vrstev nebylo možné posoudit četnost řezů nebo seků při oddělování měkkých tkání krku. Odpreparování hlavy mohlo být způsobeno řezným nebo sečným nástrojem s ostře broušeným břitem. Vlastní a bezprostřední příčinu smrti nebylo možné jednoznačně stanovit. Na těle v oblasti trupu a končetin nebyla zjištěna žádná poranění a hlavu neměli možnost znalci zkoumat. Nález na vnitřních orgánech absolutně nesvědčil pro možnost úmrtí z příčin chorobných. Okolnosti případu (oddělení hlavy od trupu a ukrytí těla hlubokým zakopáním, přičemž hlava dosud nalezena nebyla) jednoznačně svědčí pro příčinu smrti násilnou za přímé aktivní účasti druhé osoby nebo osob. Nelze se jednoznačně vyjádřit ani k době smrti. Znalci neshledali žádné rozpory v rozvoji kadaverózních změn v porovnání se zjištěnými okolnostmi, když tělo mělo být pod zemským povrchem v dané hloubce uloženo řádově až měsíce. Toxikologický posudek v žaludečním obsahu a ve vzorcích jater a ledvin prokázal hnilobné aminy a neprokázal žádné toxikologicky významné látky ani jejich metabolity. Z odborných vyjádření metody pachové identifikace vyplývá, že byly porovnány zajištěné otisky pachových stop sejmuté z věcí poškozeného, nalezených dne 3. 10. 2011 u dálnice D1 na 178. kilometru (z obou stran pánské černé kožené tašky, z vnější a vnitřní strany peněženky), otisky pachových stop sejmutých z násady hrábí vylovených z Dalešické přehrady při prověře výpovědi obžalovaného dne 26. 1. 2012 a byly porovnány se srovnávacími pachovými konzervami obou obžalovaných. U všech pachových stop odebraných z nalezených věcí poškozeného odborné vyjádření konstatuje shodu s pachovými vzorky obou obžalovaných. Z pachových stop pocházející z násady hrábí vylovených z přehrady vyjádření konstatuje shodu se srovnávacím vzorkem obžalovaného O.. O odběrech pachových stop, odběrech srovnávacích pachových vzorků u obžalovaných, ani o provedení pachové identifikace soud nemá žádné pochybnosti. Na základě těchto důkazů soud konstatuje, že oba obžalovaní byli v těsném fyzickém kontaktu jak s nalezenou koženou taškou poškozeného, tak i s peněženkou nacházející se uvnitř tašky. Bylo také prokázáno, že obžalovaný byl v kontaktu s násadou nalezených hrábí. V případě takto početné shody, pocházející z více zajištěných stop na věcech poškozeného a ve všech případech shodné s oběma obžalovanými je prakticky vyloučeno, že by se pachová stopa některého z obžalovaných dostala na tato místa omylem, nechtěně, bezděčně, přenosem a podobně, jak se to snažila vysvětlit obžalovaná. Nutno poznamenat, že z tohoto důkazu nevyplývá, kdy a za jakých okolností kontakt obžalovaných a předmětů nastal (protokol o ohledání místa činu, protokol o odběru pachových stop, protokoly o odběru pachové vzorku osoby a odborná vyjádření z oboru metodou pachové identifikace čl. 426-433, 434-441, 450-451, 453-454, 456-458, 459-461, 462-464, 465-467, 468-470, 471-473, 474-476, 477-479, 482-483, 697-703, 773-781). Znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví fyzikální chemie a

balistiky (čl. 712-716) se zabýval pistolí vydanou obžalovanou O. P.. Jedná se o samonabíjecí pistolí XXXXX model XXXXX v. č. XXXXX ráže XXXXX, italské výroby z roku XXXXX, kompletní, standardního výrobního provedení. Pistole nevykazuje technické závady, je střelbyschopná a bez závad. Hlaveň pistole je vyčištěná, charakteristické stopy očazení byly zjištěny na čele závěru. Dobu poslední střelby na základě provedeného zkoumání nebylo možné blíže určit. Pistole je komorována na náboje ráže XXXXX. Dále se posudek zabýval chemickými stopami č. 1-3 odebrané olepem uhlíkovou folií z rukou a vlasů obžalovaného O. 10. 9. 2011. Na stopách č. 1 a 2 z pravé a levé ruky byly v nízkém počtu nalezeny částice GSR charakteristické, to znamená, že případně mohly pocházet i z jiného zdroje resp. z kontaminace, než ze zápalky náboje. Ve stejných stopách byly nalezeny celkem dvě částice odpovídající částicím GSR jednoznačně indikujícím (na každém terčíku jediná taková částice). Částice svým chemickým složením a morfologií vykazují druhovou shodu s částicemi, které byly nalezeny na srovnávacím vzorku – výtěru z hlavě pistole XXXXX. Znalecký posudek z oboru fyzikální chemie (čl. 727-730), porovnával vzorek zeminy odebraný z jámy při nálezu těla poškozeného dne 24. 11. 2011 a vzorky zeminy z levé a pravé boty patřících obžalovanému, vydaných pro účely trestního řízení svědkyni A.. Zkoumáním bylo zjištěno, že zrnitostní podíl i antropogenní příměs ve stopách zajištěných z podrážek bot obžalovaného vykazují ve všech sledovaných parametrech (morfologie, chemické složení, difrakční záznam) druhovou shodu s předloženým vzorkem zeminy ze dna jámy, kde bylo nalezeno tělo poškozeného. Znalecký posudek v oboru fyzikální chemie, daktyloskopie a balistiky dospěl k následujícím závěrům (čl. 733-738). V předložených stopách č. 12 až 20, zajištěných dne 22. 11. 2011 při ohledání vozidla VW Passat, rz: XXXXX svědka P., které v kritické době užívali obžalovaní, nebyly nalezeny částice povýstřelových zplodin. Na obalech od nábojů vydaných obžalovanou O. P. dne 24. 11. 2011 byly nalezeny dvě upotřebitelné daktyloskopické stopy a nebyla zjištěna shoda s daktyloskopickými otisky ani jednoho z obžalovaných, ani s otisky ze srovnávací databáze. Náboje vydané obžalovanou O. P. představují 185 nábojů ráže XXXXX, z toho 184 nábojů výroby Sellier&Bellot Vlašim a 1 náboj přebíjený, náboje nevykazují stopy koroze ani jiné změny zpochybňující jejich střelbyschopnost. Tyto náboje jsou určeny do rážově příslušných zbraní, včetně předložené samonabíjecí pistole B. model XXXXX v. č. XXXXX. Střela předložena na klíčovém kroužku svými rozměry a provedením odpovídá střele náboje ráže XXXXX, výroby Sellier&Bellot Vlašim; odpovídající střely jsou zabudovány ve většině z předložených sto osmdesáti pěti nábojů. Střela má tombakový plášť a olovené jádro, je nekompletní. Na povrchu střely, zejména na rubové části pláště jsou zbytky bílo žluté hmoty charakteru lepidla. Dále jsou na povrchu střely patrné vícečetné otisky dvojčelistového nástroje. Na špičce střely je vyvrtných otvor, kterým je provlečen kroužek na klíče. Střela nese deformacemi silně porušené stopy vývrtnu hlavě s parametry 6/P/cca 1,9 mm, které druhově odpovídají předložené pistolí a vyskytují se i u mnoha jiných typů zbraní odpovídající ráže. Vystřelení předložené střely z pistole XXXXX mod. XXXXX v. č. XXXXX se zkoumáním nepodařilo prokázat ani vyloučit. Kinetická energie střely nábojů ráže XXXXX předloženého provedení vystřelené z rážově příslušných zbraní na standardní vzdálenost střelby mnohonásobně převyšuje limitní hodnotu potřebnou ke způsobení smrtelného poranění osoby. Znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví biologie a genetiky (čl. 741-757) zjistil z profilu DNA stanoveného z tkáně odebrané z těla nalezeného v průběhu ohledání místa činu dne 24. 11. 2011, porovnaného s profily DNA E.V. a V.V., že nalezené tělo patřilo s pravděpodobností 99,9999 % biologickému potomkovi E.V. a s pravděpodobností 99,9999 % biologickému potomkovi V.V.. Dále posudek zjistil, že na šatech obžalovaného (riflové kraťasy, tričko, obuv, vydané 10. 9. 2011) byly zjištěny drobné červenohnědé skvrnky nebo menší lokality pozitivně reagují při nespécifickém testu na přítomnost krve, genetickou analýzou daných míst byla zjištěna přítomnost biologického materiálu jedné osoby nebo dvou osob, z nichž alespoň jedna je mužského pohlaví a byla zjištěna buď individuální shoda

s profilem DNA obžalovaného O., nebo shoda majoritní složky stanoveného genetického profilu s profilem DNA obžalovaného O.. Na konečcích nehtů odebraných obžalovanému z pravé a levé ruky 10. 9. 2011 byla detekována přítomnost biologického materiálu, jejíž genetický profil vykazuje individuální shodu s profilem DNA obžalovaného O.. Na pánské černé kožené tašce ani pánské peněženke černé barvy nebyla zjištěna přítomnost relevantních biologických stop, ani nebyl stanoven profil DNA. Na oděvech vydaných svědkyní A. dne 24. 11. 2011, patřících obžalovanému O., nebyly nalezeny relevantní biologické stopy. Posudek dále zkoumal stopy č. 1-11 a 21-26 zajištěné při ohledání vozidla svědka P. dne 22. 11. 2011, užívaného v kritické době obžalovanými. Ve stopách č. 4, 5, 6, 8, 9, 22 a 26 (č. 4, 5 z pravého podběhu kufru vozidla, č. 6, 8, 9 z podlahy kufru vozidla, č. 22 na podlaze pod plastovým krytem rezervy, č. 26 z bezpečnostního pásu na pravém zadním sedadle vozidla) byla zjištěna pozitivní nespecifická reakce na přítomnost krve. Ze stop č. 4 a č. 6 byly zjištěny profily DNA, které vykazují individuální shodu s profilem DNA osoby, jejíž tkáň byla odebrána z těla nalezeného 24. 11. 2011, tedy biologického potomka E. a V.V.. Ze stop č. 5, 8, 9 a 22 nebyl získán genetický profil využitelný k identifikaci; ze stopy č. 26 byl stanoven směsný genetický profil, přičemž zůstavitel tkáně (potomek rodičů V.) spadá do skupiny $4,38 \times 10^{-8}$ % osob, které se mohou svým biologickým materiálem podílet na vytvoření tohoto směsného profilu. Ve stopách č. 23, 24 a 25 (č. 23 z podlahy pod krytem v oblasti pantů otvírání kufru, č. 24 z podkladové plstěné vrstvy pod plastovým krytem podlahy kufru, č. 25 z vnitřní části odšroubovaného plastového krytu kufru) byla prokázána přítomnost lidské krve a zjištěna přítomnost biologického materiálu jedné osoby mužského pohlaví, jejíž genetický profil vykazuje individuální shodu s profilem DNA zajištěného z nalezeného těla, tedy s praktickou jistotou biologického potomka rodičů V.. Dalším předmětem zkoumání byla deformovaná střela na klíčovém kroužku vydaná obžalovanou O.P. dne 24. 11. 2011. V plošném stěru z povrchu střely byla detekována přítomnost biologického materiálu několika osob, z nichž alespoň jedna je mužského pohlaví. Osoba, jejíž tkáň byla zajištěna z nalezeného těla, spadá spolu s obžalovanou O. P. do skupiny $9,23 \times 10^{-2}$ % osob v populaci, které se svým biologickým materiálem mohou podílet na vytvoření tohoto směsného profilu. Analýzou vybraných úseků chromozomu Y, specifického pro osoby mužského pohlaví, byla ve stopě detekována přítomnost biologického materiálu nejvýše tří osob mužského pohlaví; majoritní složka stanoveného Y-haplotypu je shodná se znaky Y-haplotypu zůstavitele krevní stopy č. 23 zajištěné v interiéru vozidla VW Passat při ohledání dne 22. 11. 2011; tato shoda je na skupinové úrovni. Analýzou stěrů z plošky, kterou k sobě přiléhal zdeformovaný tombakový plášť a ocelové jádro střely byl detekován směsný profil DNA. Porovnáním tohoto směsného profilu s profilem DNA tkáně zajištěné z těla nalezeného při ohledání místa činu dne 24. 11. 2011 a statistickým vyhodnocením byla zjištěna individuální shoda. Na keramickém noži byla zjištěna velmi lehká pozitivní reakce při orientačním nespecifickém testu na přítomnost krve a nepodařilo se stanovit profil DNA. Na pravé straně bílého lemování odkládacího boxu umístěného ve spodní části předloženého kočárku zn. Smile (užívaného obžalovaným O. nebo svědkyní A. při péči o dceru M.) byl zjištěn lehký otěr červenohnědé barvy, ve kterém byla prokázána přítomnost lidské krve. Genetickou analýzou byla zjištěna přítomnost biologického materiálu jedné osoby mužského pohlaví, jejíž genetický profil vykazuje individuální shodu s profilem DNA osoby, jejíž tkáň byla zajištěna z těla nalezeného 24. 11. 2011. Výsledky posudku lze stručně vyložit tak, že tělo nalezené dne 24. 11. 2001 bezpochyby patří biologickému potomku rodičů V., tedy pohřešovanému A.V.. Krvácející tělo poškozeného A. V. bylo někdy umístěno v zavazadlovém prostoru vozu VW Passat Variant rz: XXXXX, což bylo potvrzeno masivní přítomností biologických, genetických i makroskopicky patrných stop na různých místech úložného prostoru vozidla, a vícečetné individuální shody zajištěného genetického profilu s profilem DNA poškozeného V.. Dalším podstatným výsledkem, je nález genetické stopy poškozeného V. na zdeformované (vystřelené) střele vydané obžalovanou

O.P., stanovené s menší mírou pravděpodobností ze stěru z povrchu střely, ale také výslovně individuální shody ze stopy sejmuté z plochy mezi jádrem a pláštěm střely. Konečně byl na kočárku používaného pro dceru obžalovaného a svědkyně A. M. zjištěn červenohnědý otěr, v něm přítomnost lidské krve, a stanovený genetický profil vykazuje individuální shodu s profilem DNA poškozeného V.; stručně řečeno kočárek někdy přišel do kontaktu s krví poškozeného. Znalecký posudek z oboru kriminalistiky – analýzy dat a zkoumání nosičů dat se zabývala vydanými mobilními telefony, SIM kartami a paměťovými kartami obou obžalovaný (čl. 759-767); mobilní telefony a SIM karty obžalovaného O. neobsahují data související s předmětnou nebo jinou trestnou činností; mobilní telefon, SIM karta a paměťová karta obžalované O. P. obsahuje uložené krátké textové zprávy (čl. 770) mezi obžalovanou a svědkem J.H., ke kterým se svědek vyjadřoval.

O jednotlivých odborných vyjádřeních a znaleckých posudcích zmiňovaných výše soud nemá žádné významné pochybnosti, znalci popsali požadované zadání, zkoumané věci a stopy, popsali metody, kterými postupovali a dosažené závěry. V těchto směrech soud neshledal žádné nejasnosti nebo nesrovnalosti. Znalci předložili závěry posudků, přičemž sami vymezovali hranice svých zkoumání, to znamená sami upozornili na limity svých vyjádření, vyplývajících ze stávajících podmínek, za kterých stopy zkoumali nebo v omezenosti metody, které při zkoumání použili (jako příklad může sloužit znalecký posudek z oboru fyzikální chemie, který vysvětluje, kdy lze nálezy částic GSR považovat za jednoznačně pozitivní, kdy se jedná o nálezy ojedinělé a co z toho případně vyplývá; podobně další znalecké posudky – z balistiky, fyzikální chemie, biologie, genetiky např. opakovaně konstatují pouze druhovou shodu předložených stop, případně číselně stanovují míru pravděpodobnosti prezentovaného závěru, celkově tedy upozorňují na závěry s nižší mírou pravděpodobnosti). Soud si je těchto limitů vědom, a proto závěry znaleckých posudků přijímá do svých závěrů takto omezeným způsobem.

Soud se také seznámil s výsledky fyziodetekčního vyšetření obžalovaného O. provedeného metodou polygrafického testování a hlasové analýzy ze dne 1. 2. 2012 - zpráva (čl. 797-800). Použitou metodu, její program a zaměření otázek soud považuje za dostatečně jasné a zřetelné, ovšem výsledky z toho vzešlé podle soudu nelze jednoznačně interpretovat ani ve prospěch ani v neprospěch některého z obžalovaných nebo věrohodnosti jejich výpovědí. Jedná se především o skutečnost, že v sériích odpovědí týkajících se konkrétních okolností usmrcení poškozeného se tzv. „atypické reakce“ a „aktivační projevy“, to je známky zpochybňující pravdivost odpovědí obžalovaného na konkrétní otázku vyskytují u většiny odpovědí k jednomu okruhu otázek, i když na ně obžalovaného odpovídal různě (ano - ne) a někdy dokonce vyhodnocení odpovědi vyznívá protichůdné nebo sebe navzájem vylučující. Pokud soud porovná odpovědi v různých sériích otázek k různým okolnostem, nelze vůbec dojít k nějakému jednoznačnému závěru. To znamená z odpovědí obžalovaného při fyziodetekčním vyšetření a jejich vyhodnocení nevyplývá některá varianta skutkového děje jako pravděpodobnější než ostatní. Přitom měl soud na paměti, že znaky zpochybňující pravdivost odpovědí nemusejí nutně znamenat odpověď vysloveně lživou, ale třeba také to, že se vyšetřovaná osoba cítí dotazem ohrožena nebo k němu vědomě něco tají. Těžko tedy mohl z takových závěrů odborného vyjádření soud vyvozovat nějaké kategorické závěry.

Oba obžalované také zkoumali znalci z oborů zdravotnictví, odvětví psychiatrie a zdravotnictví, odvětví psychiatrie se specializací klinická psychologie (čl. 866-984 obžalovaný O.), (čl. 985 - 1065 obžalovaná O. P.). Obžalovaný O. podle znalců netrpí žádnou duševní chorobou nebo poruchou, jeho intelekt je průměrné úrovně, nebyly zjištěny žádné známky organického poškození mozku, osobnost obžalovaného je patologicky strukturovaná a dominují v ní rysy histriónské, narcistické a anetické. Nebyly zjištěny známky svědčící pro škodlivé

užívání nebo syndrom závislosti na alkoholu. V minulosti občasně zneužíval nealkoholové drogy, aktuálně jejich konzumaci vylučuje. Závažnou intoxikaci návykovými látkami lze u obžalovaného vzhledem k charakteru trestného činu vyloučit; jednání pachatele bylo podle popisu cílené a dostatečně psychomotoricky koordinované. Při obou znalcem zvažovaných variantách skutkového děje (obžalovaný jako střelec, nebo jako spolupachatel) byly rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného plně zachovány. Z psychiatrického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný, nevyžaduje uložení ochranného léčení, obžalovaný je schopen plně chápat smysl trestního řízení. Obžalovaná O. P. netrpí duševní chorobou, její intelekt je průměrné úrovně, nebylo u ní zjištěno organické poškození mozku. Z psychiatrického hlediska obžalovaná trpí specifickou poruchou osobnosti a to histriónskou poruchou osobnosti. Osobnost obžalované vykazuje také agresivní rysy, asociální a parazitické tendence. Podle zdravotnické dokumentace v krátké době před projednávaným činem byl duševní stav obžalované ve stavu částečné dekompenzace histriónské poruchy osobnosti při užívané psychiatrické medikaci. V době znaleckého vyšetření byl duševní stav obžalované ve stavu částečné dekompenzace při užívané psychiatrické medikaci. U obžalované nebyly zjištěny známky svědčící pro škodlivé užívání nebo syndrom závislosti na alkoholu. Obžalovaná v minulosti nadužívala sedativa, zvýšeně hrála na výherních automatech. V inkriminované době lékaři obžalované ordinovali antidepresiva, sedativa a hypnotika v obvyklém dávkování. Závažnou intoxikaci návykovými látkami lze u obžalované vzhledem k charakteru trestného činu vyloučit. Jednání pachatele bylo podle popisu cílené a dostatečně psychomotoricky koordinované. Pokud obžalovaná střílela (jak to popisuje obžalovaný O.) z psychiatrického hlediska se u ní mohlo jednat o mimořádně silný afekt, který by byl v tomto případě důsledkem zvýšené osobnostní reaktivity v rámci jejich histriónské poruchy osobnosti. V případě vraždy v afektu, byly rozpoznávací schopnosti obžalované plně zachovány a její ovládací schopnosti lehce, to je nepodstatně sníženy z důvodu mimořádně silného afektu v rámci aktuálně částečně dekompenzované histriónské poruchy osobnosti. V případě dalších variant skutkového děje byly rozpoznávací a ovládací schopnosti u obžalované plně zachovány. Pobyt obžalované na svobodě z psychiatrického hlediska není nebezpečný, nevyžaduje uložení žádného druhu ochranného léčení, částečná dekompenzace poruchy osobnosti významně nesnižuje schopnost chápat smysl a účel trestního řízení. Oba zmiňovaní znalci (klinická psychologie, psychiatrie) byli u hlavního líčení vyslechnuti, oba znalci potvrdili závěry svých písemně podaných znaleckých posudků.

O psychiatrické části posudků nevznikly ani při hlavním líčení prakticky žádné pochybnosti a závěry v těchto částech lze plně převzít do úvah soudu. U části posudků z oboru klinické psychologie vznikly na straně obhajoby pochybnosti o postupu znalce při vyšetřování obžalovaných, zejména pokud se týká vedeného klinického rozhovoru a Rorschachovy metody testu osobnosti. Znalec PhDr. PaedDr. Petržela pro soud dostatečně vysvětlil, jaký význam a účel má klinický rozhovor, z jakých údajů při něm vychází, z čeho čerpá, proč klade vyšetřovanému i nepříjemné, vyhocené otázky a jaký význam to má pro znalecké závěry. Že nejde ani tak o obsah sdělovaného, jako spíše o chování, jednání, reakci a neverbální projev posuzovaného. Soud si je vědom rozdílu mezi sdělením posuzovaných pro účely znaleckého zkoumání a jejich procesním vyjádřením. Obdobně soud považoval za dostatečné vysvětlení znalce k Rorschachově metodě. Jedná se pouze o jednu z metod testování osobnosti, v případě úplného zkoumání a spolupráce posuzovaného by to byla jedna z devatenácti použitých metod a testů. Jedná se o projektivní metodu, u které je ztížena možnost zkreslení jejich výsledků, její vypovídací hodnota je proto vysoká. Znalec ji nepoužívá osamocně, ale v kombinaci s jinými projektivními metodami. Závěry znalce nestojí pouze na výsledcích Rorschachovy metody, ale odvíjejí se od výsledků všech použitých metod a testů. Dále znalec vysvětlil, z jakých důvodů není vhodné zveřejňovat tabule, podle kterých je Rorschachova metoda prováděna, i toto bylo

pro soud přijatelné. Ani soud ani obhájce nejsou dostatečně psychologicky vzděláni, aby si mohli i při teoretickém předložení tabulí dělat nějaké vlastní úsudky. Znalce v tomto případě popsal své závěry pro adresáty posudku názorně, jasně a přesvědčivě. Soudu tedy z písemně předložených znaleckých posudků ani z výslechu znalců u hlavního líčení nevznikly žádné podstatné pochybnosti o kvalitě posudků a jejich závěrů.

Na základě dosud zmiňovaných důkazů soud konstatuje, že poškozený A.V. zemřel násilnou smrtí. K tomuto závěru soud vede náhle zmizení poškozeného, který kromě schůzky, při které zmizel v podvečer 9. 9. 2011 v Brně v Mariánském údolí, plánoval ještě tentýž večer s družkou A. návštěvu představení v kině a schůzku v hospodě s kamarádem S.. Prakticky v jeden okamžik hovořil se svou tehdejší družkou A., odmítl příchozí hovor od matky E.V. a o několik minut poté byly oba jeho telefonní přístroje navždy nedostupné (potvrzuje svědkyně A.Š. a S.). Obojí bylo v jeho případě neobvyklé, na domluvené schůzky chodil a telefonicky býval vždy k zastížení. Na místě sjednané schůzky v Mariánském údolí zůstal stát nedotčený jeho osobní automobil, ani to u poškozeného nebývalo běžné, auto nikdy takto nenechával odstavené (svědkové S.V. a S.). Pak se po dobu necelého měsíce o poškozeném neobjevila jediná zpráva či stopa. Po necelém měsíci se na místě vzdáleném desítky kilometrů od místa jeho posledního výskytu objevily pohozené u 178. km dálnice D1 ve směru na Prahu jeho příruční taška s osobními věcmi (úřední záznamy, protokol o ohledání místa činu). Za další měsíc a půl je objeveno jeho tělo bez hlavy a krku zakopané v zemi, zasypané bílou hmotou, na jiném místě poblíž silnice z Ivančic na Moravský Krumlov, opět vzdálené kilometry od předchozích dvou míst (protokol o prověrce výpovědi na místě, protokol o ohledání místa, posudek z oboru genetiky). Oddělení hlavy od těla mohlo být způsobeno řezným nebo sečným nástrojem, víceméně jedním intenzivním řezem nebo sekem. Neúplné tělo jinak nenese žádné úrazové nebo chorobné změny, které by vysvětlovaly úmrtí poškozeného (posudek z oboru soudního lékařství). Opačně se dá říct, že příčina smrti poškozeného nastala někde v oblasti hlavy nebo krku. Dalším zkoumáním byly objeveny biologické, genetické a krevní stopy poškozeného v nákladovém prostoru vozidla VW Passat Variant svědka P., se kterým poškozený za živa neměl co dočinění (protokol o ohledání, posudek z oboru biologie a genetiky, výpověď svědka P.). Další biologická a genetická stopa poškozeného V. je nalezená na zdeformované střele (kulce) nošené na klíčovém kroužku obžalovanou O. P. (protokol o vydání, posudek z oboru biologie a genetiky). To všechno dohromady vylučuje možnost přirozeného úmrtí poškozeného nebo alespoň nějakého přijatelného vysvětlení jeho smrti. Tyto důkazy naopak prokazují podíl druhé nebo druhých osob na smrti poškozeného.

Dále je možné na základě těchto důkazů dospět k dílčímu závěru, že s násilnou smrtí poškozeného a dalším nakládáním s jeho tělem mají co dočinění obžalovaní O. a O.P.. K tomuto závěru vedou výsledky dokazování, zejména výpověď svědkyně A. potvrzující, že poškozený V. odešel dne 9. 9. 2011 v podvečer na domluvenou schůzku s obžalovaným O. v Mariánském údolí, které se měla účastnit jedna starší žena. Na obžalovaném O. byly 10. 9. 2011 zajištěny ojedinělé částice povýstřelových zplodin (protokol o ohledání těla, posudek z oboru fyzikální chemie). V neděli 11. 9. 2011 a ve čtvrtek 15. 9. 2011 oba obžalovaní žádali svědkyni N. o potvrzení alibi pro obžalovaného právě na dobu zmizení poškozeného V.. Na věcech poškozeného nalezených u dálnice byly nalezeny pachové stopy obou obžalovaných, nutno připomenout, že na všech čtyřech zkoumaných plochách byla zjištěna shoda s oběma obžalovanými, tím je vyloučena možnost náhody nebo jiného přijatelného vysvětlení (odborné vyjádření z metody pachové identifikace). Obžalovaná O. P. správně označila a při prověrce výpovědi na místě přivedla policii až k místu zakopání těla poškozeného. Ve vozidle užívaném v kritické době obžalovanými byly nalezeny v masivním počtu biologické a genetické stopy poškozeného (protokol o ohledání místa činu a posudek biologie a genetiky) a také svědek S,

zaznamenal stopy jako převozu nějaké stavební hmoty, např. cementu nebo vápna. Při prověře výpovědi na místě obžalovaný O. označil úsek v Mariánském údolí, kde mělo dojít k vraždě poškozeného a z jeho výpovědi bylo vytipováno místo u Velké Bíteše, na kterém psi označili dvě konkrétní místa, i když ani na jednom z uvedených míst nebyly nalezeny žádné použitelné nebo související stopy. Do třetice obžalovaný O. uvedl, jak naložil s nástroji, z jejichž pomoci ukryval mrtvolu poškozeného a v nádrži Dalecké přehrady u mostu se skutečně hrábě našly, včetně pachových stop obžalovaného na násadě. Na pracovní obuvi obžalovaného O. byly nalezeny stopy zeminy druhově odpovídající místu úkrytu těla poškozeného. Jak už bylo zmíněno, po zadržení obžalovaná O. P. vydala pro účely trestního řízení zdeformovanou střelu, na které byly nalezeny stopy poškozeného V.. Tato střela druhově a rážově odpovídá nábojům, které obžalovaná měla v době zadržení doma, ráží odpovídá pistoli, kterou v době zmizení poškozeného obžalovaná legálně držela a která byla vydána pro účely trestního řízení a nese deformacemi silně porušené stopy vývrtní druhově odpovídající zkoumané pistoli. Tento přehled jednotlivých závěrů z provedeného dokazování dává více než dostatečné podezření, ovšem zatím pouze podezření, že některý z obžalovaných nebo oba obžalovaní zapříčinili násilnou smrt poškozeného.

Nakonec se soud zaměřil na výpovědi obou obžalovaných, jejich soulad s ostatními provedenými důkazy a jejich vnitřní soudržnost. Obžalovaný F.O. vypovídal v přípravném řízení při rozhodování o návrhu na vzetí do vazby v přítomnosti svého obhájce dne 25. 11. 2011; později v přípravném řízení obžalovaný odmítal vypovídat. Také v hlavním líčení obžalovaný využil svého práva a nevypovídal, a proto soud podle § 207 odst. 2 trest. řádu přečetl jeho procesně použitelné výpovědi (zejména čl. 105-106). Tehdy obžalovaný k samotnému skutku řekl: „... V. zabila R.O.P., protože mezi nimi vznikla rozeprže, oni se ten den viděli poprvé. R.V. zastřelila svoji pistolí. Ona u sebe zbraň nosila běžně, to byl její zvyk, zbraň nosila v kabelce. ...“ Obžalovaný popsal témata hovoru, o kterých se na schůzce bavili, zejména řekl, jakým vyjádřením se měl poškozený obžalované dotknout. Dále podrobně vykreslil rozestavení osob v okamžiku střelby na poškozeného, přítomnost dcery M. a chování všech účastníků v kritický moment. Především uvedl, že obžalovaná v reakci na slovní konflikt s poškozeným udělala úrok za poškozeného, vytáhla zbraň a střelila poškozeného do hlavy. Podle obžalovaného to bylo rychlé a překvapivé, takže nestihl zasáhnout nebo obžalované v činu zabránit. Obžalovaná vystřelila jednou na hlavu poškozeného, poškozený upadl na zem. Dále obžalovaný jen stručně popsal jejich útěk k zaparkovanému automobilu, návrat k tělu poškozeného, naložení těla do kufru auta a nakonec stručně přiznal, že pomáhal „uklidit“ tělo poškozeného. Obžalovaný také vysvětloval, že obžalovaná O. P. to provedla v afektu, protože je výbušný typ, sám obžalovaný zažil situaci, kdy obžalovaná v hospodě v přítomnosti lidí střílela do stropu. Obžalovaný také popsal své důvody pro pomoc s odklizením a ukrytím těla takto: „... já jsem stopy chtěl zahladit kvůli R., přes všechno k ní mám ještě pořád nějaký vztah...“.

Při hodnocení výpovědi obžalovaného soud zastával obezřetné stanovisko, protože obžalovaný se může hájit jakýmkoliv způsobem, pokud jiného lživě neobviní ze spáchání trestného činu. V situaci obžalovaného, kterému hrozí dlouholetý nepodmíněný trest odnětí svobody, má eminentní důvod svalit vinu na jiného nebo alespoň zmenšit svůj podíl viny. Ve výpovědi obžalovaného soud zaznamenal, že obžalovaný O. podává čin obžalované O. P. jako náhlé, překvapivé a pro něj nečekané jednání, které nemohl předvídat, ani mu zabránit. Z výpovědi obžalovaného O. nevyplývá, že by činu předcházelo nějaké plánování nebo příprava. Soud porovnával tuto verzi obžalovaného s vypočítanými důkazy. Ani z žádných provedených důkazů podle soudu nevyplývá, že by čin spáchaný obžalovanou (jak ho popisuje obžalovaný O.) byl plánovaný nebo připravený. Jednání předcházející schůzce v Brně v

Mariánském údolí by sice za jiných okolností mohly být za plánování nebo přípravu k útoku považovány, pokud by ovšem byla prokázána jasná souvislost s následujícím činem a toto jednání nemělo jiné přirozené nebo přijatelné vysvětlení. K plánování nebo přípravě útoku na poškozeného, soud nemůže přiřadit půjčení auta od svědka P.. Zaprvé jak svědek P., tak obžalovaní měli logické důvody, proč si auto vzájemně půjčit. Svědek P. z důvodu zaměstnání býval pravidelně tři týdny mimo republiku a pro osobní auto tady neměl využití. Obžalovaný O. využíval jediné vozidlo, které bylo v horším technickém stavu, jak to dokládá zpráva leasingové společnosti GE Money Auto. Zadruhé auto mělo být půjčeno přibližně týden před projednávanou událostí, tedy ani časová souvislost tady není úplně zřejmá, protože v době půjčení vozidla o schůzce obžalovaných s poškozeným ještě nebylo ani řeči. Pokud na skutečnosti nahlédneme tímto úhlem, půjčení auta z něj vyjde jako zcela prozaická a ne kriminální záležitost. Podobně se lze podívat na držení zbraně obžalovanou O. P.. Obžalovaná ve výpovědi u hlavního líčení vysvětlila, jakým způsobem se k držení zbraní dostala, jakým způsobem si právě tuto zbraň opatřila, jak dlouho ji držela. Zde nutno zdůraznit, že obžalovaná konkrétní pistoli držela minimálně několik let předtím, legálním způsobem a bez jakékoliv souvislosti s poškozeným. Je S. paradoxem, že ono legální držení zbraně obžalovanou končilo krátce po projednávaném skutku. Ani v samotném držení zbraně obžalovanou tedy nelze ihned spatřovat kriminální motivy, natož souvislost s útokem na poškozeného. Samozřejmě poněkud jiné je to v případě přímého nošení a manipulace se zbraní obžalovanou. Obžalovaný O. označil za běžnou věc, že obžalovaná nosila pistoli v tašce. Výpovědi svědků potvrdily, že obžalovaná O. P. se zbraní otevřeně nakládala, manipulovala nebo dokonce střílela i jindy před dalšími osobami (svědkyně A., C., K.). Tyto výpovědi nasvědčují verzi obžalovaného, že obžalovaná nosila zbraň běžně v tašce nebo kabelce, nebylo tedy pro obžalovaného nic zvláštního, jestliže ji měla i v kritický den a nemusel přitom z toho vyvozovat nějaké zločinné úmysly. Také schůzku obžalovaných O. a O. P. s poškozeným V. lze vykládat různým způsobem. Obžaloba v tomto směru naznačovala, že obžalovaný O. měl poškozeného na tuto schůzku „vylákat“. To by znamenalo, že obžalovaný O. pozval poškozeného V. na schůzku již s určitým zlým úmyslem. Za prvé žádný z provedených důkazů tuto interpretaci nepodporuje, z žádného důkazu nelze jasně dovodit, že by činu předcházelo nějaké plánování nebo příprava. I pozvání na schůzku lze vysvětlit pochopitelným a meze zákona nepřekračujícím způsobem. Obžalovaný O. s poškozeným V. v kritické době evidentně měli oblasti společného zájmu. Obžalovaný O. byl provozovatelem dvou hostinských zařízení v XXXXX, v provozu podniků se mu nedařilo, hledal nové provozovatele a k tomu se nabídla jeho bývalá družka A. se svým novým druhem poškozeným V.. Poškozený V. se svědkyní A. podnikali konkrétní praktické kroky k převzetí hostinských provozů, dokonce právě v kritický den 9. 9. 2011 se v XXXXX s obžalovaným O. setkali při fyzickém předání podniků a není tedy překvapivé, jestliže obžalovaný pozval poškozeného na schůzku, i kdyby mu v dané chvíli nesdělil, o čem by tam chtěl hovořit. Zároveň se obžalovaný O. podílel na výchově dcery M., o kterou jinak pečovala svědkyně A.. Vzhledem k rozjitřeným vztahům, které mezi oběma obžalovanými a svědkyní A. vládly, nebylo úplně nepochopitelné, pokud by chtěl obžalovaný O. ukázat druhovi svědkyně A. - poškozenému V., že obžalovaná O.P. zastane péči o dceru přijatelně a chtěl je spolu seznámit. Obžalovaný O. tedy měl pochopitelné a nekonfliktní důvody, proč mohl poškozeného pozvat na schůzku a zároveň si vymínovat, aby schůzce nebyla přítomna svědkyně A.. Soud připouští, že se nabízejí i méně ctnostné důvody pro schůzku, ovšem takovému výkladu žádný důkaz nenapovídá. Z dokazování soud nezjistil jasný majetkový motiv, pro který by měl obžalovaný na poškozeného zaútočit. Na úspěšném provozování podniků v XXXXX měl obžalovaný svůj zájem, hrazením nájmu by poškozený a A. umořovali dluh obžalovaného u svědka N.. Kromě toho obžalovaný ještě pořád spekoval na možné investice do podniků ze strany poškozeného (pravděpodobně nereálné, jak to vyplynulo z vyjádření S. V. a kamarádů poškozeného). Není také zřejmé, že by útok přímo souvisel s nějakým okamžitým majetkovým obohacením

pachatelů. Poškozený měl dopoledne v bance vybrat 190 tis. Kč v pětistícových bankovkách. Dopoledne předal v XXXXX obžalovanému 15 tis. Kč za zboží, po jeho zmizení bylo v domě rodičů nalezeno 183 tis. Kč (27x 5000,-Kč a 24x 2000,-Kč); nějaké peníze měl do domu rodičů ukládat v kritický den odpoledne. Je tedy určitý rozdíl mezi těmito částkami, ale není nijak horentní a opět může mít i jiné přirozené vysvětlení. Není přitom vůbec jasné, jestli si poškozené nějaké peníze s sebou na schůzku s obžalovaným bral. Také místo a část sjednané schůzky uvedeného dne nenasvědčuje plánování nebo přípravě vražedného útoku na poškozeného. Mariánské údolí v Brně a konkrétně místo, kde bylo nalezeno odstavené vozidlo poškozeného, je nepřilíš vzdálené od obytné zástavby, jedná se o výletní nebo rekreační zónu, hojně navštěvovanou chodci, cyklisty a dostupnou motorovými vozidly. Poblíž odstaveného vozidla poškozeného se nacházejí dvě restaurační zařízení s venkovními zahrádkami. Začátek údolí je poměrně široký, přehledný a nijak komplikovaný terén. Také čas schůzky není nijak neobvyklý, v první polovině září v 19. hodin večer bylo ještě světlo, (jak to potvrzuje svědkyně A. i obžalovaná O.P.) a na daném místě v Mariánském údolí lze bezpochyby očekávat přítomnost řady dalších lidí, potenciálních svědků, a těžko lze tedy uvěřit, že by si případný útočník vybral zrovna toto místo a čas pro spáchání takového útoku. Důkazy svědčící o chování obžalovaného (i obžalované) do okamžiku útoku podle soudu neprokazují, že by samotnému útoku předcházela jeho plánování nebo příprava, že by se obžalovaný na něčem takovém podílel, anebo o přípravě útoku na poškozeného alespoň věděl. Skutečnosti, které byly zjištěny o chování obžalovaného, a koneckonců také obžalované, před činem, lze docela dobře a uvěřitelně vyložit nekriminalizujícím způsobem a protože zde nejsou žádné důkazy, které by takovou verzi zpochybňovaly, musí soud z takového vysvětlení vycházet. Soud také porovnával obsah výpovědí obžalovaného O. se shromážděnými důkazy týkající se období po útoku na poškozeného. Obžalovaný stručně uvedl, že po zastřelení poškozeného nejprve oba obžalovaní z místa utekli, po chvíli se k tělu vrátili, tělo poškozeného naložili do auta a obžalovaný se pak podílel na „uklizení“ těla. Obžalovaný O. v sobotu při zahájení šetření pohřšování poškozeného před svědkyní S.V. v jednu chvíli sám od sebe použil slovo „nevraždil“, což soudu potvrzuje, že projednávaný čin již byl v té době spáchán a obžalovaný o něm pochopitelně věděl. Obžalovaný O. při prověrce jeho výpovědi na místě skutečně označil úsek v Mariánském údolí, kde mělo dojít k zastřelení poškozeného, i když se na místě nenašly žádné použitelné stopy, což je nutné patrně přičíst časovému odstupu více než tří měsíců prověrky a ohledání místa od samotného spáchání činu. Ohledání vozidla svědka P., nález masivních biologických a genetických stop poškozeného v kufru stejného vozidla, potvrzuje naložení pravděpodobně krvácejícího těla poškozeného do tohoto auta. Nález odhozených věcí poškozeného u dálnice D1 v místě kilometry vzdáleném od místa nálezu odstaveného vozidla poškozeného, nález torza těla poškozeného na jiném místě opět kilometry vzdáleném, zakopání těla v jámě o hloubce osmdesáti centimetrů, zasypané vápnem, s oddělenou hlavou a krkem bezpečně prokazuje účast jiné osoby nebo jiných osob a podporuje výpověď obžalovaného o „uklizení“ těla poškozeného. Pro dokreslení výpovědi o ukrytí těla poškozeného svědčí také stopy na pracovních botách obžalovaného druhově shodných se zeminou z místa zakopání těla poškozeného a nález hrábí odhozených obžalovaným do přehrady s pachovou stopou obžalovaného, které sloužily při zakopávání těla. Verze skutkových událostí obsažená ve výpovědi obžalovaného tedy podle soudu ob stojí v porovnání s provedeným dokazováním, jak v části skutkového děje předcházející samotnému útoku, tak i v části po útoku na poškozeného. Podpůrně lze také jako argument pro věrohodnost výpovědi uvést, že obžalovaný nesvaluje pouze vinu na spolupachatele, ale připouští svůj podíl viny spočívající v podílu na zahlazení stop a ukrytí těla poškozeného. Závěrem se patří zmínit, že rozhodující výpověď obžalovaného zazněla brzy po jeho zadržení dne 24. 11. 2011, tedy ještě předtím, než byly známy celkové výsledky vyšetřování a význam a obsah jednotlivých důkazních prostředků, to znamená, aniž by měl obžalovaný možnost sprádat svou výpověď, aby odpovídala shromážděným důkazům, což také

soud utvrzuje v přesvědčení, že o tuto výpověď lze opírat závěry soudu. I když je výpověď obžalovaného jediným vylíčením proběhlých událostí, i když je to v určité části výpověď spolupachatele, považuje soud výpověď obžalovaného za ucelený, logický a s důkazy souladný popis skutkového děje.

Stejným způsobem soud přistupoval i k výpovědi obžalované R. O. P.. Její výpověď se dá stručně shrnout tak, že obžalovaná poškozeného V. neznala, nikdy se s ním osobně nepotkala, tudíž nemohla spáchat čin, ze kterého je obviněná. Naopak byla ráda, že se tento člověk v životě A. objevil, protože A. s poškozeným žila ve společné domácnosti a obžalovaný O. se vrátil k obžalované O.P.. V kritické době bydlela obžalovaná v bytě na XXXXX, obžalovaný O. tam za ním jezdil, téměř denně u ní přespával a přivezl si k ní pár osobních věcí. O rozchodu obžalovaného se svědkyní A. obžalovaná věděla. Asi čtrnáct po projednávané události se obžalovaný od obžalované odstěhoval zpátky do XXXXX i s A.. Obžalovaná výslovně popřela, že by poškozeného někdy potkala, že by měla co dočinění s jeho rodinou, s jejich bytem, domem nebo autem, nikdy tyto lidi neviděla ani nepotkala. Vozidlo Volkswagen Passat obžalovaná skutečně užívala, půjčoval jí ho svědek P., vždycky ho přivezl obžalovaný O.. Svědek jim auto půjčil už podruhé, půjčovala si ho proto, aby mohla pomoci nemocné matce, zavést ji k doktorovi nebo jet nakoupit. Vozidlo vracela pár dní poté zpátky do Třebíče a klíče předala obžalovanému O.; při vysávání vozu si ničeho zvláštního nevšimla. Obžalovaná potvrdila, že zajištěná zbraň jí patřila. Končila jí platnost zbrojního průkazu a proto v pondělí 12. 9. 2011 šla dát zbraň do komise, předtím ji měla asi dvacet let. Měla zbrojní průkaz více kategorií, složila myslivecké zkoušky, její druhý manžel se myslivosti věnoval, a tak se k této zájmové činnosti dostala i obžalovaná. Zbraň mívala uloženou v trezoru s číselným kódem, který byl současně na klíč. Trezor měla vždy přišroubovaný buď ke zdi, nebo k nábytku. Obžalovaná normálně zbraně nenosila. Občas si jezdili s obžalovaným zastřílet do lesů. V tom případě nosila zbraň v kabelce. Občas si vzala zbraň do hospody, tam ji měla vždycky pod pultem. Nikdy z ní veřejně nestřílela, ani jí neukazovala nebo s ní nějak nezacházela. S obžalovaným byli naposledy střílet plus minus týden před projednávanou událostí. Bylo to začátkem září, vystříleli asi dvě až tři krabičky nábojů, celkem padesát nábojů. Stříleli na jablka, na kokosové ořechy, na knihu, kterou s sebou přivezli, na kusy trsů. Po střelbě dala zbraň do kabelky a doma do trezoru, zbraň nijak nečistila. Pak byla zbraň v trezoru až do doby, kdy jí odnesla do komise. Obžalovaný měl možnost zbraň z trezoru vyjmout, znal jeho číselný kód. Normálně by obžalovaná poznala, když někdo otevíral trezor, slyšela by vyťukávání číselného kódu, pípalo by to. V inkriminovaný pátek 9. 9. 2011 byla obžalovaná s matkou na obědě, pak byla doma. Obžalovaný přijel s dcerou někdy mezi pátou a půl šestou odpoledne. Obžalovaný pak jel na schůzku s V. do Mariánského údolí a za hodinu až dvě se vrátil; to bylo ještě světlo. Potom zase odjel, pořád ještě bylo světlo, vrátil se kolem půlnoci. V sobotu ráno odjížděl s dcerou brzy zpátky do XXXXX. Po celou dobu byla obžalovaná doma, nevzpomíná si, že by někam odešla, celou dobu s ní byla dcera obžalovaného M.. Během večera volala A., proč ještě malá nespí. O událostech týkajících se poškozeného se dozvěděla z televize, nebylo to v sobotu ani v neděli, takto brzo ne, bylo to později. Sama byla poprvé kontaktována policií také až pár dní na to. O místě pozdějšího nálezů těla poškozeného se obžalovaná dozvěděla pár dní před svým zatčením, když jeli s obžalovaným O. do XXXXX, obžalovaný jenom ukázal na remízku a řekl „tady je V.“ Obžalovaná se obžalovaného na nic neptala, i když v té době byl poškozený veřejně pohřešovaný. Místo „...tady je V....“ obžalovaná označila policii pod nátlakem, přitlačili jí k tomu, mávali jí před nosem papírem, že půjdou zatknout jejího syna, který má problémy s drogami. Na místo vedla auto s dvěma policisty, nejdříve místo přejeli, museli se vrátit, pak obžalovaná ukázala, že je to ten remízek. Obžalovaná šla s policisty, byla tam evidentně nakypřená půda. Svědkyně N. je sousedka obžalované z XXXXX, občas se stýkaly jako známé. Pohřešování poškozeného spolu probíraly, začala o tom sama N.; obžalovaný se

přímo o této události se svědkyní ne bavil. Předtím než byla svědkyně N. vyslýchána na policii, jí obžalovaná prosila, aby svědkyně pozmenila hodinu toho, kdy byl obžalovaný u ní spravovat nastavení televize, protože obžalovaná je dodnes přesvědčená, že to nebylo ve čtvrtek, ale právě v pátek. Dále obžalovaná uvedla, že chtěla obžalovaného chránit, protože samozřejmě tušila, že se něco děje. Pochopila to z té nervozity. Toho člověka chtěla chránit, protože ho měla ráda. Chtěla ho ochránit před tím, aby nebyl podezřelý z vraždy. Obžalovaná nebyla schopna uvést, z čeho nabyla dojmu, že by obžalovaný mohl být podezřelý z vraždy, asi to byl její subjektivní pocit, šestý smysl. Obžalovaná také potvrdila, že byli s obžalovaným u svědkyně N., obžalovaný se svědkyní mluvil o tom, jak bude vypovídat na policii. Výpověď obžalovaného O. je podle obžalované nesmysl, obžalovaná znovu zopakovala, že poškozeného nikdy neviděla.

Tuto výpověď soud vidí v některých částech jako krkolomnou, jinde nelogickou a jinde v rozporu s provedenými důkazy. Na úvod je možné zmínit část výpovědi, která je alespoň někde v souladu s ostatními provedenými důkazy; to se týká dřívějších vztahů mezi oběma obžalovanými a svědkyní A.. Také výpověď obžalované potvrdila lavírování obžalovaného O. mezi oběma ženami, soupeření, rivalitu a nevraživost obžalované O.P. a svědkyně A.. V dalších podstatných částech výpovědi obžalované v očích soudu neobstála. Začíná to od části týkající se držení a nošení pistole B.. Obžalovaná popírala, že by před druhými se zbraní otevřeně manipulovala, ukazovala pistoli, nebo z ní dokonce před ostatními střílela. Z výpovědi svědkyně A., K., C. a obžalovaného O. přitom vyplynulo, že svědci nejenom o držení zbraně obžalovanou věděli, ale viděli, jak s ní obžalovaná zachází, v jednom případě s pistolí „... cvakala ...“ v hospodě a jednou dokonce z pistole přímo střílela (zastřelení potrhané kočky). Proto se soud ztotožňuje se závěrem, že výpověď obžalovaného O. o běžném nošení pistole obžalovanou odpovídá skutečnosti. Soud přitom tady nehodnotí, jestli obžalovaná zbraň nosila legálně. Dalším nepřesvědčivým bodem je vyjádření obžalované k možnosti obžalovaného O. se zbraní obžalované zacházet. Soud připouští možnost, že obžalovaná prozradila obžalovanému způsob otevření trezoru a jeho číselný kód. Ale představa, že obžalovaný O. nepozorovaně a bez vědomí obžalované v jejím bytě otevřel trezor a vzal pistoli, někdy později stejně nepozorovaně a bez vědomí obžalované zbraň do trezoru zase vrátil, když sama obžalovaná říká, že o uložení klíčů k trezoru obžalovaný nevěděl, vyťukávání kódu na trezoru by bylo slyšet a obžalovaný nebyl v bytě obžalované nikdy sám, nedává smysl a uzavírá všechny možnosti, jak by se obžalovaný mohl ke zbraní dostat. Stejně krkolomné je vysvětlení obžalované, jak se na kroužek klíčů dostala deformovaná střela s biologickými stopami poškozeného. Obžalovaná tvrdila, že zdeformovaná střela byla památka na poslední střelbu z pistole, kterou měla později odevzdat. Už vysvětlení, že obžalovaná při poslední střelbě nejenom střílí na různé terče, ale po střelbě z předmětů a z půdy vyhrabává a vyjímá kulky, pak sesbírané střely vyhodí (vyhrabávala je tedy zbytečně) a jednu nechá ležet v misce s mušlemi a někdy později jí obžalovaný donese zdeformovanou střelu na kroužku jako dar, je přinejmenším krkolomné. Potom pochopitelně kulhá i vysvětlení, že zdeformovaná střela, kterou jí obžalovaný přinesl na kroužku, na které byly později objektivně nalezeny biologické stopy poškozeného je jiná, než právě ta, kterou měla obžalovaná uloženu v misce (jak by se obžalovaný k jiné zbraní a jiné střele dostal?). Aby toho nebylo dost, citované vyjádření je v rozporu s vyjádřením obžalované při vydání střely pro trestní řízení, při kterém řekla, že: *„střelu jsem vystřelila do kokosového ořechu, z něhož jsem ho pak vytáhla, ... střelu jsem upravila propíchnutím hřebíkem tak, aby šla pověsit na klíčový kroužek, a plášť střely jsem přilepila lepidlem k jádru střely...“*. Čili jednalo se o jednu a tutéž střelu, kterou obžalovaná sama upravovala pro nošení na klíčích. Jak se pak na ní dostaly stopy poškozeného? Anebo jí někdo na klíče podstrčil jinou, stejně upravenou střelu? Pokud by se jednalo o jedinou takovou nahodilost nebo ne příliš uvěřitelnou okolnost, musel by soud uvažovat o možnosti náhody,

určitého podivínství, odlišnosti obžalované nebo třeba o záměru jiné osoby svalit vinu na obžalovanou. Ve výpovědi obžalované se ovšem takové podivností a nesrovnalostí dále hromadily. Když byla obžalovaná dotázána na vysvětlení výskytů její pachové stopy na všech čtyřech zkoumaných plochách na odhozených a nalezených věcech poškozeného, obžalovaná to vysvětlovala tím, že věci musel obžalovaný O. někdy přinést do jejího bytu. Soud ponechává stranou skutečnost, že by si obžalovaná nevšimla, že obžalovaný O. do jejího nepříliš velkého bytu přinesl cizí pánskou koženou tašku s peněženkou. Vyložene v rozporu s provedenými důkazy je ovšem představa, že by se tímto způsobem pachová stopa obžalované ocitla současně nejenom na vnější straně tašky, ale také na vnější a vnitřní straně penženky poškozeného. Takový nálezn už vylučuje možnost náhody, cizího úmyslu nebo nějakého jiného třeba málo pravděpodobného vysvětlení. V tomto směru je tedy výpověď obžalované vysloveně v rozporu s provedenými důkazy. Obžalovaná také nedokázala vysvětlit nelogičnosti její výpovědi. Na jedné straně tvrdila, že se s poškozeným nikdy nesetkala, věděla pouze obecně o jeho pohřešování, protože toho byly plné zprávy. S obžalovaným se o celé události nikdy nebavila, i když věděla, že obžalovaný šel právě v kritický pátek na schůzku s pohřešovaným V.. Tyto body obhajoby obžalované nejdou vysvětlit a zařadit k dalším bodům, které sama obžalovaná v obhajobě zmiňovala, když vysvětlovala, že svědkyni N. žádala o změnu výpovědi, aby chránila obžalovaného před podezřením z vraždy, když sama obžalovaná nic podezřelého v danou dobu nevěděla ani nezjistila. Přitom odkazovala na svůj šestý smysl, na subjektivní pocit, z té nervozity údajně pochopila, že není něco v pořádku. Pouhý šestý smysl a subjektivní vnímání nervozity rozhodně soudu nevysvětlují opakované shánění alibi pro obžalovaného, ani nevysvětluje, z čeho měla obžalovaná nabýt přesvědčení, že je podezřelý právě z vraždy. Obdobně se soud díval na skutečnost, že obžalovaná po svém zadržení policií označila místo, kde mělo být ukryté tělo pohřešovaného V., jak to vyplývá z protokolu o prověrce výpovědi podezřelého (obžalovaného), i z vyjádření obžalované u hlavního líčení, když sama potvrdila, že policii chtěla ukázat místo ukrytí těla poškozeného. Tuto skutečnost (ukrytí těla poškozeného) nešlo vyvodit z událostí, které měly být obžalované do té doby známé, pokud se s obžalovaným o pohřešování poškozeného nikdy nebavila, nic o poškozeném nevěděla, jak dospěla z osamocených slov obžalovaného „... tady je V. ...“ při jízdě automobilem do XXXXX, spojených s ukázaním směru, že je to právě místo ukrytí těla poškozeného. Na jiném místě své výpovědi přitom obžalovaná vůbec popírá, že by od obžalovaného O. od pátku, když se zmínil, že jde na schůzku s V., až do okamžiku, kdy byla sama zadržena na konci listopadu, o poškozeném vůbec něco slyšela. Zajímavé pro soud také bylo, že obžalovaná v některých částech své výpovědi odkazem na delší časový odstup od projednávaných událostí vysvětlovala, proč už si podrobnější údaje nepamatuje, například pokud šlo o podrobnosti denního programu sebe a obžalovaného v době okolo zmizení poškozeného. Ovšem pokud měla obžalovaná nějakou událost časově zařadit, časově jí vztahovala právě k události označené v obžalobě, ačkoliv o této události tehdy obžalovaná neměla vůbec nic vědět, v dané době pro ni neměla vůbec nic znamenat a měla by si ostatní události časově seřadit jinak nebo spojit s jinými momenty. Například při vrácení půjčeného vozidla: „...vozidlo jsem vracela pár dní poté, co se to stalo, 3-4 dny...“; poslední střelba z legálně držené zbraně: „...poslední případ byl, týden, 3 dny, 10 dní, je to rok, já to nevím, plus minus týden před tou událostí...“. Je s podivem, že časové ukotvení ostatních událostí vztahuje obžalovaná právě k projednávanému skutku. Celkově se tedy výpověď obžalované z hlediska její logiky, soudržnosti a souladu s ostatními provedenými důkazy jeví jako rozporná a nelogická.

Soud také uvažoval o tom, že by se jiný pachatel pokusil svalit vinu na obžalovanou. To by ovšem musel projevit mimořádnou dávkou rafinovanosti, zajistit přenesení pachových stop obžalované na věci poškozeného hned na čtyři zkoumané plochy, podstrčit obžalované deformovanou střelu s biologickými stopami poškozeného, neznámým způsobem přemluvit

obžalovanou k tomu, aby se u svědkyně N. pokusila opatřit alibi právě na dobu, kdy mělo dojít k útoku na poškozeného. Zároveň by musel obžalované vnuknout myšlenku, že je obžalovaný O. podezříván právě z vraždy (protože obžalovaná podle vlastních o tom nic nevěděla, ani od obžalovaného nic neslyšela), spojit v mysli obžalované další události časově právě s okamžikem útoku na poškozeného, a dovést jí také k závěru, že v prostoru, který jí obžalovaný ukázal, není obecně V., ale konkrétní ukryté tělo poškozeného V.. Toto dohromady je ovšem nejen nepravděpodobné, ale dá se dobře označit za nemožné. Dohromady to znamená, že výpověď obžalované je nevěrohodná.

V dílčím závěru soud shrnuje, že výpověď obžalovaného O. je v souladu s výpověďmi svědků, s odbornými vyjádřeními, se znaleckými posudky, s listinnými důkazy a tvoří s nimi ucelený, provázaný a logický děj, zatímco obhajoba obžalované je pro soud rozporná, nelogická a nelze sloučit s provedenými důkazy. Bylo prokázáno, že obžalovaná O.P. držela pistolí B., běžně pistolí s sebou nosila, měla k dispozici střelivo příslušné typu a ráže XXXXX a se zbraní uměla zacházet. Totéž by sice soud mohl s menší jistotou říct také o obžalovaném O., ovšem způsob, jak by se mohl obžalovaný ke zbraní a střelivu dostat, i z obhajoby obžalované vyplynul, jako nepravděpodobný. Obžalovaná O.P. se účastnila schůzky s poškozeným V., tam se dostala do sporu s poškozeným, kterého střelila pistolí do hlavy. Tento závěr se sice zakládá pouze na výpovědi obžalovaného O., jejíž hodnocení již bylo zmíněno, ale minimálně účast starší ženy na schůzce prokazuje také výpověď svědkyně A. Zajištěná deformovaná střela se stopami poškozeného druhově odpovídá střelám zapracovaným do nábojů uchovávaných obžalovanou až do svého zadržení. Stopy vývrtu na střele druhově odpovídají zajištěné pistolí. Částice povýstřelových zplodin nalezené na ruce obžalovaného druhově odpovídají částicím zajištěným ze zkušebního výtěru ze zajištěné zbraně. Dohromady tvoří řadu pistole-náboje-výstřel-povýstřelové zplodiny-střela se stopou poškozeného. I když tedy jde „pouze“ o návaznost důkazů na úrovni druhové shody, velice dobře tím zapadají do souboru dalších důkazů. Místo a čas schůzky (v podvečer v Mariánském údolí) a naznačený motiv činu (aktuální slovní rozepře) popírají přípravu nebo plánovitost činu, naopak nasvědčují nahodilosti a nepředvídatelnosti činu. Zejména lze uvedené závěry zařadit do logického řetězce s navazujícími důkazy, prokazující mnohem větší zapojení obžalované O. P. při „uklizení“ těla poškozeného a celkově zahlazování stop po činu. Jestliže obžalovaná střelila poškozeného do hlavy, spolupracovala s obžalovaným na ukrytí těla poškozeného, odhození věci poškozeného, ukazuje se jako naprosto zřejmé, proč obžalovaná už dva dny po činu (kdy podle vlastní obhajoby mohla leda něco tušit šestým smyslem a přesto chtěla obžalovaného chránit před podezřením z vraždy), v neděli a pak ve čtvrtek sháněla u svědkyně N. alibi pro obžalovaného O.. Protože od něj vedla přímá cesta ke skutečnému pachateli. Pak lze také jednoduše vysvětlit, jak se pachové stopy obžalované O. P. objevily na všech čtyřech zkoumaných plochách na nalezených věcech poškozeného, protože obžalovaná s věcmi přišla do styku někdy při ukrývání těla poškozeného a zahlazování stop. Při přijetí verze obžalovaného lze také vysvětlit, proč bylo torzo těla poškozeného nalezeno bez hlavy a krku, protože příčina smrti nastala právě v této tělesné krajině, po střele z pistole z malé vzdálenosti, jinde na těle žádné chorobné nebo úrazové změny zjištěny nebyly. Proto pachateli záleželo na tom, aby byla hlava oddělena, aby i v případě náhodného nálezu torza bylo ztíženo objasnění smrti poškozeného a případné vypátrání pachatele (pachatelů) tohoto činu, například pomocí osudné kulky, která by i po dlouhé době mohla být propojena s pistolí a s obžalovanou. V takovém případě se taky mnohem snadněji a přijatelněji vysvětluje, jak se deformovaná střela s biologickými stopami poškozeného objevila na klíčovém kroužku u obžalované, protože obžalovaná střelu získala někdy při ukrývání těla poškozeného a zahlazování stop. Ukazuje se taky jako mnohem pochopitelnější, z čeho nabyla obžalovaná pocit, že policie obžalovaného O. podezřívá z vraždy, před čímž ho chtěla obžalovaná chránit, protože obžalovaná o vraždě poškozeného

od první chvíle věděla. Lze tím také dobře vyjasnit, proč obžalovaná události časově ukotvuje právě ve vztahu k vraždnému útoku na poškozeného, protože i na ní to udělalo takový dojem, že ostatní události se prostě odehrály „předtím nebo potom“. Dobře se také objasňuje, jak obžalovaná nabyla vědomosti o místě zakopání těla poškozeného a o tom, že se tam nachází tělo poškozeného, protože se na ukrytí těla a zahlazení stop s obžalovaným O. spolupodílela. Soud si uvědomuje, že výpověď obžalovaného O. je jediné vyličení skutkového děje a jaké rizika jsou s přijetím takové výpovědi spojeny. Ovšem vypočítané důkazy a popsané úvahy podporují a potvrzují výpověď obžalovaného do té míry, že soud jeho výpověď, ve spojení se všemi zmíněnými důkazy, bere za základ svých skutkových zjištění. Současně výpověď obžalovaného O. a další důkazy vyvracejí obhajobu obžalované O. P.. Proto soud dospěl k závěrům popsaným ve výroku rozsudku.

Oproti podané obžalobě soud změnil popis skutkového děje v části vykreslující vraždný útok na poškozeného, protože z provedených důkazů nevyplývalo, že by se jednalo o čin plánovaný nebo připravený. Naopak z důkazů se podává, že se jednalo o čin náhlý a překvapivý. Důkazy také nepotvrdily, že by se na samotném aktu střelby podílel obžalovaný O.. Už z povahy věci – střelby ruční zbraní (pistolí) – je zřejmé, že tuto činnost může v jednom okamžiku provádět pouze jeden člověk. Představa, že by se na jednom výstřelu z pistole podílely dvě osoby, je těžko přijatelná. Soud už vysvětlil výše, jakým způsobem dospěl k závěru, že z pistole na poškozeného vystřelila právě obžalovaná O. P.. V této části soud změnil popis skutkového děje v tom smyslu, že tento čin spáchala pouze obžalovaná. Kromě toho soud vynechal část, podle které se mělo jednat o čin „po vzájemné domluvě“, protože nic takové z dokazování nevyplývalo. Ve zbytku popisu skutkového děje obsaženého už v obžalobě se soud ztotožnil s tím, že tento spáchali jako spolupachatelé oba obžalovaní. Vyplývá to z provedeného dokazování a odpovídá to logice děje. I když nemuseli jednotliví pachatelé konkrétní skutky zařaditelné k odvezení těla, jeho ukrytí a celkovému zahlazení stop spáchat vždycky společně, ale mohli je uskutečnit jednotlivě, měli evidentně stejný cíl, stejný úmysl a jednali ve vzájemné shodě, třebaš beze slov. Spolupodíleli se tedy na činech, které měly pachateli hlavního zločinu umožnit vyhnout se nebo uniknout trestnímu stíhání. Do popisu skutkového děje soud zařadil nově části popisující získávání alibi oběma obžalovanými u svědkyně N.. Soud je přesvědčen, že přitom byla zachována totožnost se skutkem označeným v podané obžalobě. Už v původní podobě popisu skutku byl zahrnut odvoz a ukrytí těla, nakládání s věcmi poškozeného, které měly zahladit stopy po činu a umožnit pachateli uniknout případnému trestnímu stíhání. Pro zachování totožnosti skutku stačí jen částečné zachování totožnosti následku skutku, což je v tomto případě právě ono zmiňované umožnění pachateli uniknout trestnímu stíhání. K tomuto následku směřovalo jednání obžalovaných popsané v obžalobě, a také jednání, které do popisu skutkového děje nově zařadil soud, proto byla zachována totožnost skutku.

Soud neprovedl další navrhované důkazy, protože vypsání dokazování považoval za dostatečné, jasné a přesvědčivé a důkazy navrhované stranou obhajoby nemohly nic podstatného změnit na obsahu a hodnocení dosavadních provedených důkazů. Obhájci obžalovaných zejména navrhovali přibrat nového znalce z oboru klinické psychologie, který by měl doplnit nebo vypracovat nový znalecký posudek hodnotící osoby obžalovaných. Tomuto návrhu soud nevyhověl, protože písemné zpracování znaleckého posudku z oboru klinické psychologie i výslech znalce u hlavního líčení soud přesvědčily, že závěry prezentované znalcem jsou podložené a věrohodné. Znalci vysvětlili, proč a jak používají metodu klinického rozhovoru a Rorschachovu metodu. Vysvětlili také, že se nejedná o jediné použité metody klinického psychologického zkoumání, ale o dva z řady dalších testů a metod. Závěry znaleckých posudků nestojí právě a pouze na těchto metodách, ale na výsledcích všech

použitých metod a testů. Popis použití obou kritizovaných metod v písemném vypracování posudku je poměrně vyčerpávající, dává dobrý obrázek, jak znalci postupovali, jak posuzování reagovali, jaké závěry z toho znalec vyvozuje. Tento popis je i pro laického čtenáře jasný. Dále je třeba uvést, že posudek v oboru klinické psychologie sloužil soudu především pro vykreslení osobností obžalovaných, soud tyto závěry znalců prakticky nepoužil při rozhodnutí o vině obžalovaných, ale jen omezeně a ve spojitosti s jinými důkazy při rozhodování o trestech. Soud nepřisuzoval této části znaleckého posudku takový význam, který mu dávala obhajoba. Soud proto nevidí důvod, proč by měl vypracovávat nový znalecký posudek z tohoto oboru. Prakticky stejné vysvětlení lze použít i pro zamítnutí návrhů, aby byli vyslechnuti jiní znalci v daném oboru (dr. Šindelářová, dr. Čírtková). Je pravda, že se na tyto jména znalci při svém výslechu odvolávali. Zároveň uvedli nedoporučující stanovisko profesního sdružení klinických psychologů ke zveřejňování podrobností Rorschachovy metody. Na tomto vysvětlení soud neshledává nic závadného, zvláště když se jedná o ryze odbornou záležitost. I kdyby soud zhlédl při hlavním líčení použité tabule a znalec demonstroval provedení Rorschachovy metody, těžko by mohl soud učinit nějaký samostatný úsudek. Soud také neprovedl listinné důkazy předložené obhájcem obžalovaného (článek z časopisu 21. století, obsah hesla „Rorschachův test“ na Wikipedii, ani část vyhlášky provádějící zákon o občanských průkazech). V případě článku a hesla z internetové encyklopedie se jedná o obecnou kritiku Rorschachovy metody, ke které se vyslechnutý znalec vyjádřil a vysvětlil podstatu a význam užití metody. Soud také nepovažoval za důležité pro své rozhodování část zmiňované vyhlášky, ve které je uvedeno sousloví „pohled přes rameno“, protože si soud dovoluje sám učinit obrázek o průběhu skutkového děje a jeho pravděpodobnosti nebo přijatelnosti, včetně obsahu použitého pojmu pohled přes rameno, a nemusí k tomu číst vyhlášku nesouvisejícím s danou problematikou. Žádné další důkazy strany nenavrhovaly provést a ani soud nepovažoval za potřebné dokazování některým směrem rozšiřovat.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu je soud přesvědčen, že obžalovaná O. P. svým jednáním dovršila v objektivní a subjektivní rovině všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku. Poškozený V. byl nepochybně usmrčen. Svědčí o tom místo nálezu torza těla desítky kilometrů od místa jeho posledního výskytu, zmizení a zakopání pozůstatků do hrobu hloubky 80 cm, stav tělesných pozůstatků po odpreparování hlavy a krku, zasypaní vápnem a zároveň zjištění znaleckého posudku z oboru soudního lékařství, který na nalezených pozůstatcích nezjistil žádné chorobné nebo úrazové změny, které by mohly být příčinou smrti. Příčina smrti poškozeného tedy nastala v krajině hlavy nebo krku. Pokud k těmto skutečnostem postavíme závěr o průběhu skutkového děje, zajištěnou pistoli, příslušné střelivo, střelu se stopami poškozeného druhově odpovídající pistoli i střelám zasazeným v nábojích, povýstřelové zplodiny na ruce obžalovaného O. druhově odpovídající zplodinám z výtěru pistole, vyvstane výstřel z dané pistole, daným nábojem, z malé vzdálenosti do hlavy poškozeného v blízkosti obžalovaného, jako jednoznačné vysvětlení a příčina smrti poškozeného. Jelikož soudní znalci neměli možnost zkoumat tuto část pozůstatků poškozeného, nemohli jednoznačně potvrdit závěr o této příčině smrti. Přesto je soud přesvědčen, že právě výstřel do hlavy poškozeného byl bezprostřední příčinou smrti poškozeného. Soud přitom vychází ze závěru znaleckého posudku z oboru biologie a genetiky, který na deformované kulce nalezené na kroužku klíčů u obžalované, nejenom na vnější straně, ale také mezi pláštěm a jádrem střely zjistil individuálně identifikovanou biologickou stopu poškozeného, což odpovídá průběhu skutkového děje, tedy výstřelu z pistole na poškozeného. Dále soud vychází ze znaleckého posudku z oboru balistiky, podle kterého účinky střely náboje ráže XXXXX předloženého provedení mnohonásobně převyšují limitní hodnotu potřebnou ke způsobení smrtelného poranění. K tomu se druží obecný popis následků střelného poranění hlavy v posudku soudního lékařství. Při průchodu střely touto tělesnou krajinou lze

předpokládat okamžité hluboké bezvědomí se zhmožděním mozku, rozvojem nitrolebního krvácení a nárůstem otoku mozkové tkáně, devastaci mozkové tkáně nejen v průběhu střely, ale i v širším okolí střelného kanálu, rozlámání klenby i spodiny lební, přičemž nelze jednoznačně vyloučit možnost určitého přežívání řádově po dobu maximálně desítek minut. Možnost přežití takového poranění i v případě poskytnutí rychlé intenzivní specializované pomoci je minimální. Prognóza takových poranění je ve většině případů beznadějná. Protože znalci neměli úplné pozůstatky poškozeného, nemohli se kategoricky vyjádřit ani k otázce, kdy došlo k oddělení hlavy od zbytku těla. Vzhledem k absenci jakýchkoliv známek obrany, k nalezeným stopám jednorázového přetnutí obratlů jedním řezem nebo sekem i s přihlédnutím k ostatním nálezům se znalci přiklonili k závěru, že k oddělení hlavy a krku od těla došlo až posmrtně. Porovnáním zjištěného skutkového děje a citovaných závěrů posudků ostatních důkazů vyvstává jasná příčina smrti, i když ji nebylo možné objektivně potvrdit na pozůstatcích poškozeného. Vedle toho se objevuje jediná další možná příčina smrti poškozeného, kterou mohl být právě zmiňované oddělení hlavy a krku od těla. Tento závěr znalecký posudek z oboru soudního lékařství úplně nevyloučil, i když znalci označují jako pravděpodobné oddělení hlavy až po smrti poškozeného. Tuto teoreticky myslitelnou příčinu smrti ale zpochybňují další skutková zjištění. Poškozený bezprostředně po střele do hlavy upadl na zem a od toho okamžiku byl úplně bezvládný, to znamená, že bezpochyby nastaly následky popisované soudními lékaři, které v lepším případě umožnily přežívání poškozeného v hlubokém bezvědomí po dobu řádově maximálně desítek minut. K oddělení hlavy muselo dojít na jiném místě, protože z místa vražedného útoku bylo tělo poškozeného narychlo odvezeno, a právě během převozu těla uběhly ony maximálně desítky minut, po kterých mohl poškozený po střele do hlavy bez lékařské pomoci ještě přežívat. K oddělení hlavy určitě tedy přišlo až v okamžiku, kdy byl poškozený již mrtev. Kromě těchto možných příčin smrti poškozeného, jedné odpovídající průběhu skutkového děje a druhé dokazováním a průběhem skutkového děje vyloučené, dokazování neukázalo žádnou jinou možnou příčinu smrti.

Jak vyplývá z uvedených úvah, příčinou smrti poškozeného byl zmíněný výstřel do hlavy z pistole značky XXXXX, provedený obžalovanou O. P.. Tím obžalovaná naplnila znak skutkové podstaty zločinu vraždy „... jiného usmrtila“. Tohoto jednání se obžalovaná dopustila v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trest. zákoníku. Když vezme soud v úvahu velmi dobré obeznámení obžalované s pravidly držení a nošení zbraní, vyplývající ze skutečnosti, že zbraň držela legálně po získání zbrojního průkazu, vyžadujícího seznámení s těmito pravidly, zároveň byla obeznámena se zacházením se zbraní, velmi dobře znala účinky střelných zbraní (např. z tzv. poslední střelby a zkušenosti z provozování myslivosti), a pak s těmito znalostmi, po krátké slovní rozepři s poškozeným, uchopila do ruky nesenou pistoli, z malé vzdálenosti vystřelila na poškozeného mířenou ranou na hlavu, musí soud dojít k jednoznačnému závěru, že obžalovaná chtěla střelou zasáhnout poškozeného právě do hlavy a způsobit mu odpovídající zranění, prakticky se rovnající okamžité smrti nebo smrti po krátkém přežívání v hlubokém bezvědomí. Proto soud dospívá k závěru, že obžalovaná chtěla způsobit smrt poškozeného. Tímto jednáním byl zmařen lidský život, tedy objekt chráněný ustanovením § 140 trestního zákoníku. Obžalovaná O.P. je dospělá. V době spáchání činu byla její schopnost rozpoznat protiprávnost činu zcela zachována, schopnost ovládat své jednání mohla být v případě afektu u obžalované nepodstatnou měrou snížena; jinak byla tato schopnost zcela zachována. Obžalovaná v době činu byla přičetná osoba, plně trestně odpovědná za své jednání. Z provedeného dokazování soud nezjistil žádnou okolnost, která by podle trestního zákoníku vylučovala protiprávnost označeného činu, zejména soud nezjistil, že by mohly být splněny podmínky krajní nouze, nutné obrany nebo oprávněného použití zbraně (§ 28-32).

Obžalovaný O. svým jednáním naplnil všechny objektivní i subjektivní znaky skutkové podstaty přečinu nadřezování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku. Bylo prokázáno, že obžalovaný byl bezprostředně osobně přítomen, když obžalovaná O.P. střílela poškozeného z malé vzdálenosti do hlavy. I kdyby následky činu byly prakticky jakékoliv, každému bylo v tu chvíli jasné, že obžalovaná je pachatelem některého trestného činu proti lidskému životu a zdraví. Obžalovaný tím získal jasnou vědomost v tomto směru. Vzápětí pokračoval tím, že s obžalovanou z místa nejprve utekli, pak se k tělu poškozeného s vozem vrátili, naložili tělo poškozeného do auta, odvezli tělo na neznámé místo, oddělili hlavu s krkem od trupu, pak torzo zakopali na později zjištěném místě, věci poškozeného odhodili na jiném místě, zbytku věcí se zbavili nezjištěným způsobem, a minimálně u svědkyně N. se snažili ještě před jejím výsledkem na policii získat ujištění, že v době činu byl obžalovaný na jiném místě. Odstranění těla poškozeného z původního místa činu, odvezení na jiné místo, další manipulace s tělem poškozeného, které mělo ztížit nebo zabránit odhalení pachatele činu, ukrytí těla do hrobu, zbavování se nástrojů použitých při činu, získávání alibi pro sebe a tím zprostředkovaně i pro hlavního pachatele činu, jednoznačně odpovídá znaku skutkové podstaty přečinu nadřezování „... pomáhal pachateli trestného činu ...“. Obžalovaný O. jednal s přímým úmyslem podle § 15 odst. 1 písm. a) trest. zákoníku, což je patrné především z vícero činností, ze kterých se jeho skutek sestával, z jejich návaznosti, promyšlenosti, koordinovaného jednání s obžalovanou O. P., které i samy o sobě dávají dostatečný podklad pro závěr, že obžalovaný právě tímto způsobem chtěl jednat. Nejlépe úmysl obžalovaného vykresluje část jeho výpovědi, ve které řekl, že: „... v tu chvíli jsme věděli, že to tělo z toho místa musí pryč, abychom zahladili stopy. Já jsem stopy chtěl zahladit kvůli R.“ Z přehledu jednotlivých dílčích jednání, jednoznačně potvrzujících, že cílem pachatelů by zanechat co nejméně stop, ukrytí tělo poškozeného tak, aby nemohlo být jednoduše nalezeno, rozdělit tělo poškozeného, aby nebyla nalezena osudná kulka, kterou by mohl někdo spojit s pistolí obžalované, ze zbavování se věcí poškozeného a nástrojů, které byly při činu použity, i z citovaného vyjádření obžalovaného je zřejmé, že obžalovaní si byli okamžitě vědomí, že obžalované hrozí trestní stíhání, a jejich snahou bylo toto trestní stíhání co nejvíce znemožnit nebo ztížit, tedy umožnit obžalované, aby případně trestnímu stíhání zcela unikla. Obžalovaný tím narušil zájem na potlačování zločinnosti, především snahu zabránit pomoci evidentním pachatelům trestných činů. Obžalovaný O. je dospělý. V době spáchání činu byla jeho schopnost o schopnosti rozpoznat protiprávnost svého jednání a schopnost ovládat jednání plně zachována, je tedy plně trestně odpovědný.

Soud po zvážení zjištěných skutečností nezjistil, že by na straně obžalovaného existovaly podmínky zaručující beztrestnost nadřezování ve prospěch osoby blízké (§ 366 odst. 2 trestního zákoníku). Soud se pečlivě zabýval vztahem obžalovaného O. k obžalované O.P.. Po komplexním zhodnocení zjištěných skutečností nepovažuje tyto osoby za blízké, jak to má na mysli § 125 trest. zákoníku. Na tomto závěru soudu nemůže nic změnit ani vyjádření obžalovaného, že v době činu a také v době hlavního líčení považuje obžalovanou stále za osobu blízkou, ani obdobné vyjádřil obžalované O. P. ve vztahu k době spáchání činu. Z provedeného dokazování je zřejmé, že obžalovaní jsou bývalí manželé, v době činu pět let rozvedení. Nejsou tedy příbuzní v pokolení přímém, osvojitel, osvojenec, sourozenec, manžel a partner. Z výpovědi obžalované vyplynulo, že po odchodu svědkyně A. od obžalovaného, se obžalovaný začal opět s obžalovanou sbližovat, začal u ní přespávat, vedli intimní život a obžalovaný si k ní převezl některé své osobní věci. Pokud by soud měl považovat obžalované za osoby blízké, měl by jejich vztah odpovídat poměru druha a družky. To by v očích soudu minimálně znamenalo, že oboustranně a vzájemně sdílejí kladné city, vedou intimní život, mají společné bydliště a společně uhrazují náklady společné domácnosti. Všechny tyto prvky by musely být přítomny současně a zcela zřetelně. V rámci vymezených kritérií vztah

obžalovaného a obžalované (soud nepochybuje, že nějaký poměr mezi nimi skutečně existoval), nespĺňuje především skutečnost, aby obžalovaní vedli společnou domácnost. Obžalovaná bydlela v XXXXX v pronajatém bytě, obžalovaný měl stále svou domácnost v XXXXX. I když obžalovaný občas přespával u obžalované, případně se nějak podílel na hrazení nákladů těchto pobytů u obžalované, nepovažuje to soud za vedení společné domácnosti. Dalším aspektem, ve kterém soud neshledává poměr obžalovaných jako poměr osob blízkých, je hloubka citových vazeb mezi nimi, která nebyla taková, aby je soud za osoby blízké považoval, což svými slovy požaduje i ustanovení trestního zákoníku, když žádá, aby újmu, kterou by utrpěla jedna z osob blízkých, druhá důvodně pocítovala jako újmu vlastní. Takové prožívání vzájemných vazeb mezi obžalovanými popírá krátkost jejich znovuobnoveného vztahu, obžalovaný se takzvaně vrátil k obžalované, když ho opustila svědkyně A., to je někdy v létě roku 2011. Po zmizení poškozeného se během dvou až třech týdnů znovu dali dohromady se svědkyní A., tedy opustil obžalovanou. Lehkost a snadnost, s jakou obžalovaný k obžalované přišel a zase odešel, rozhodně nepotvrzuje hloubku jeho citů k ní. Dalším důkazem, který soud přesvědčuje o plytkosti vztahu mezi obžalovaným a obžalovanou je zajištěná autentická komunikace prostřednictvím programu Skype mezi nimi (čl. 803-804), datovaná před i po projednáváním činu. Z komunikace úplně jasně vysvítají vzájemné výčitky, vulgarity a osočování. Takto spolu rozhodně osoby blízké nekomunikují. Vyjádření obžalovaného O. k obžalované při druhém opatřování alibi ve smyslu, aby „držela hubu, jinak jí vyhodí z balkónu“ je dalším příkladem jaké vztahy mezi nimi vládly.

Soud zvažoval možnosti jiné právní kvalifikace jednání obžalovaného, například jak to navrhovala obžaloba, tedy jako jednání spolupachatele obžalované. Proto lze znovu zopakovat, že pohledem z různých uhlů, ani z žádných důkazů soud nezjistil skutkové okolnosti nasvědčující přípravě nebo plánování vražedného útoku, o kterém by obžalovaný věděl nebo na kterém by se podílel. Okolnosti objektivně předcházející vražednému útoku (půjčení auta od svědka P., sjednání schůzky s poškozeným v Mariánském údolí) soud vzhledem k hodnocení průběhu celého skutkového děje nepovažuje za součást nějakého plánu nebo přípravy činu. Provedenými důkazy nebyla jednoznačně prokázána příčinná souvislost mezi těmito okolnostmi předcházejícími a samotným útokem. Tím pádem schází také subjektivní vklad obžalovaného, tedy jeho vědomosti, chtění nebo srozumění, že tyto objektivní okolnosti povedou k vražednému útoku na poškozeného. Proto soud tyto skutečnosti nemůže považovat za součást skutkového děje a přisuzovat obžalovanému O. roli spolupachatele při činu obžalované.

Při stanovení trestu obžalovaného O.P. soud vycházel z vysoké závažnosti a bezohledné povahy jejího činu. Obžalovaná zasáhla a zmařila lidský život, nejcennější hodnotu chráněnou v naší společnosti. Čin sice spáchala náhle a nečekaně, ale přesto s mrazivou lehkostí, bez okolků a bez zaváhání. Z naprosto malicherné příčiny, v reakci na slovní neshodu s poškozeným, i kdyby se cítila uražená nebo ponížena vyjádření poškozeného, pořád to bylo nesrovnatelné s hodnotou lidského života, který se odvážila zasáhnout. Projevené bezohlednosti odpovídal i jednoduchý, rychlý a brutální způsob vypořádání se s poškozeným, prokázanou jednou střelou do hlavy. Nepřekvapí proto ani v podstatě klidná, efektivní a rychlá snaha o zametení stop, včetně odklizení těla poškozeného, zohavení jeho pozůstatků a ukrytí jejich částí tak, že se je všechny dodnes nepodařilo nalézt. Následky činu jsou tragické. Ať si o životě poškozeného myslíme cokoliv, pořád to byl syn, bratr, manžel a třeba taky nový druh konkrétních lidí, muž v plné síle, společensky angažovaný, podle svědectví aktivní a oblíbený člověk, jehož život obžalovaná utřala naprosto zbytečně. Všichni tito lidé ho budou postrádat, pro všechny mohl ještě mnohé vykonat. Aby to nebylo dost, tragika jeho smrti byla vystupňována obrovským humbukem kolem jeho pohřšování, pátrání po příčině jeho zmizení

a nakonec nalezení jeho pozůstatků. Životy všech zúčastněných tím byly navždy nenahraditelně poznamenány. K okolnostem činu počítaných k tíži obžalované lze přiřadit, že k činu zneužila legálně drženou zbraň. Oprávnění držení a nošení zbraní je spojeno s vysokými nároky na disciplínu, sebeovládání, vědomosti a zručnost držitele oprávnění. Obžalovaná v tomto případě překročila všechno podstatné, co jí bylo jako držitelce zbraní uloženo. Nejednalo se o první exces z těchto pravidel. Z dokazování vysvítá, že obžalovaná se pravidly rozhodně nenechala svazovat. Se zbraní otevřeně manipulovala před jinými, střelou veřejně utratila zvíře, nechala ze zbraně střílet obžalovaného, po odevzdání zbraně si doma jakoby omylem ponechala dosti zásadní zásobu střeliva. Na obžalovanou se formálně hledí jako na netrestanou osobu. Míra zavinění obžalované je maximální, střelba z pistole na jinou lidskou bytost umožňuje jediný závěr, že obžalovaná chtěla druhého usmrtit, což je už samo o sobě dostatečně vypovídající. A to všechno se pravděpodobně vyvinulo z naprosto zanedbatelné, nepodstatné slovní neshody s poškozeným. Poměry obžalované mají k ideálu daleko. Obžalovaná je rozvedená, má jednoho už dospělého syna, v domácnosti žila sama, snad se měla alespoň nějak starat o svou matku. Nikde nepracovala, naposledy vedla v roce 2010 jeden pohostinský provoz obžalovaného. Od té doby se živila privátním poskytováním sexu a vykládáním karet. Obžalovaná nevlastní žádný významný majetek. Celkově není dosavadní způsob život obžalované příkladný. Bohužel ani ve dvou měsících po spáchání činu se její život nezměnil. Ještě se k tomu přidala snaha o zametení stop projednávaného zločinu. Ani v hlavním líčení se u obžalované neobjevila žádná lítost, třeba pozdní reflexe činu nebo aspoň nějakého porozumění pro vážnost celého případu. S tím je spojeno nulové úsilí o zmírnění vzniklých škod. Od těchto skutečností se odvíjí výrazně zhoršená možnost nápravy obžalované. Kdo lehce a bezohledně vezme druhému život, odmítá připustit svůj podíl viny, u toho rozhodně nelze očekávat bezproblémovou cestu k nápravě. Také posudek z oboru klinické psychologie potvrzuje zhoršenou pravděpodobnost úspěšné resocializace a celkově slabé naděje na změnu charakteristik již ustálené osobnosti obžalované. Na straně obžalované O. P. soud vidí jedinou polehčující okolnost, že jako první promluvila o ukrytí těla poškozeného a na místo přivedla policii, čímž došlo k významnému posunu v objasňování projednávaného činu. Na opačné straně soud shledává přitěžující okolnost podle § 42 písm. f) trestního zákoníku, protože obžalovaná ke spáchání činu zneužila svého postavení držitele střelné zbraně. Vzhledem k vysoké závažnosti činu, slabé možnosti nápravy obžalované, vyrovnaným polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, rozhodl soud uložit obžalované O.P. trest odnětí svobody v rozpětí stanoveném v § 140 odst. 1 trest. zákoníku v horní polovině sazby, v konkrétní výměře patnácti let. Tento trest odráží hodnotu, kterou obžalovaná bez váhání vzala poškozenému, zohledňuje její dosavadní způsob života, slabé možnosti její nápravy a zároveň nebere obžalované do budoucna možnost přesvědčit ostatní o své nápravě a příležitost začlenit se v budoucnu zpátky do společnosti. Obžalované byl uložen tresty za zvlášť závažný zločin ve výměře vyšší než osm let, proto soud podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku obžalovanou zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že obžalovaná byla majitelkou pistole uvedené značky, zásobníků a příslušného střeliva. Tato pistole byla vražedným nástrojem a obžalovaná jí zneužila k usmrcení poškozeného. Proto je naprosto nezbytné, aby obžalovaná se zbraní, příslušenstvím a střelivem nemohla v budoucnu disponovat. Obžalovaná sice zbraň odevzdala do obchodu zabývajícího se prodejem zbraní a střeliva, jednalo se o tzv. „komisi“, ve které obchod figuroval pouze jako zprostředkovatel prodeje, vlastnictví zbraně nepřešlo na nového nabyvatele a jsou splněny podmínky pro uložení trestu propadnutí věci. V případě střeliva je věc ještě zřejmější, obžalovaná navzdory skončení platnosti zbrojního průkazu střelivo neodevzdala, ponechala si ho doma a vydala ho pro trestní řízení až po svém zadržení. Proto soud uložil obžalované podle § 70 odst. 1 písm. a) trest. zákoníku trest propadnutí pistole, zásobníků, střeliva a zajištěné střely. Obžalovaná opakovaně žádala o vrácení mobilního přístroje se SIM kartou a paměťovou kartou, které vydala pro účely trestního řízení, jak to vyplývá z protokolu o vydání věci. Tento

přístroj byl předmětem kriminalistického zkoumání, jehož výsledky jsou popsány a zajištěny v posudku příslušného oboru. Tento přístroj už není dále nezbytný pro průběh trestního řízení. Zároveň státní zástupkyně navrhl, aby byl mobilní telefon s kartami obžalované vrácen. Proto soud rozhodl podle § 80 odst. 1 trestního zákoníku o vrácení uvedených věci obžalované, které telefon původně patřil a které ho pro trestní řízení původně vydala.

Při uložení trestu obžalovanému O. měl soud na mysli vysokou závažnost jeho činu, i když v případě obžalovaného je typově i konkrétně nižší než u obžalované. Je nutné zohlednit jakému pachateli a po jakém činu obžalovaný nadřžoval. Míra závažnosti činu se odvíjí od faktu, že obžalovaný byl nejprve svědkem jednoho z nejzávažnějších zločinů, při kterém jiný člověk přišel o život, v daném místě a čase se obžalovaný dal špatným směrem a dále už jenom vršil jednu vinu za druhou. Také povaha činu hovoří proti obžalovanému, i kdyby k obžalované choval nějaké city, těžko může za tento poměr schovat podíl na odvezení těla poškozeného, na jeho zohavení, zakopání do hrobu a celkové zametání stop po činu, které nebylo vedeno náhlým impulsem, ale bylo promyšlené, systematické, prakticky zvládnuté a rozložené do několika dalších dní. Z falešné solidarity s obžalovanou, se obžalovaný připojil a pokračoval s obžalovanou v jejich hrůzném počínání. Následkem činu obžalovaného bylo dlouhodobě pohřešování poškozeného, spojené s nejistotou a utrpením jeho rodiny, zvýšeným úsilím policie, které teprve po více než dvou měsících vedlo k objasnění činu, k nalezení a označení pachatele a ukončení období spekulací o osudu poškozeného. Je nutné také poznamenat, že nechybělo mnoho a v důsledku jednání obžalovaného se mohlo pátrání po poškozeném protáhnout na mnohem delší dobu, anebo mohla jeho smrt zůstat vůbec neobjasněná. Až když obžalovaná promluvila o místě ukrytí těla poškozeného, rozhodl se obžalovaný změnit svůj postoj k trestnímu řízení. Jako varovné okolnosti soud z dokazování zaznamenal, že obžalovaný svým postojem nejen k policii, k pozůstalým a poškozeným, udržoval naději na nalezení poškozeného. Vysloveně bizarním momentem je navázání vztahu se svědkyní A., také svým způsobem pozůstalou, krátce po zmizení poškozeného, s vědomím že je poškozený už po smrti. Tento postoj dokresluje část výpovědi svědkyně Š., která obžalovaného dokonce slyšela vtípkovat na konto zmizení poškozeného. Na obžalovaného soud hledí jako na netrestaného. Míra jeho zavinění je nejvyšší možná, odpovídá přímému úmyslu obžalovaného, jak o tom sám vypovídal. Smysl a cíl konání obžalovaného byly přitom od začátku evidentně pokřivené a společensky nepřijatelné, pomáhat pachateli vraždy, je samo o sobě hrozné. Na straně obžalovaného soud vidí jedinou výraznou polehčující okolnost, spočívající v jeho výpovědi, i když se rozhodl vypovídat, až když obžalovaná označila místo úkrytu těla poškozeného. I tak byla výpověď obžalovaného významným momentem sloužícím k objasnění celé záležitosti. Osobní a rodinné poměry obžalovaného byly dlouhodobě rozhárané, obžalovaným střídavě žil s dvěma ženami, udržoval je ve stavu rivality, což byla také jedna z nitek vedoucích ke spáchanému činu. Majetkové a výtěžkové poměry jsou neradostné. Obžalovaný provozoval hostinskou činnost, v té se mu nevedlo, významně přecenil svoje síly, výrazně se zadlužil a před spáchání činu přestal dluhy splácet. Dosavadní způsob života obžalovaného, má daleko k ideálu. Možnosti nápravy obžalovaného tedy nejsou příliš nadějně. Pokud soud vezme v úvahu vysokou závažnost jeho činu, vysokou míru jeho zavinění, jedinou polehčující okolnost, pokud přihlédne k povaze činu, jehož pachateli pomáhal uniknout před trestním stíháním, zhoršenou možnost resocializace, jak o tom hovoří posudek z klinické psychologie, dospívá soud k závěru, že obžalovanému má být uložen trest odnětí svobody blízko horní hranice zákonné trestní sazby podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, který soud v konkrétním případě stanovil na tři a půl roku. Vzhledem k výši trestu zákon neumožňuje, aby byl takový trest podmíněně odložen na zkušební dobu, a soud s přihlédnutím k povaze a závažnosti činu o tom ani neuvažoval. Délka uloženého trestu odnětí svobody také předurčuje, aby obžalovaný byl pro jeho výkon podle zákonných kritérií § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazen do

věznice s ostrahou. Dále soud obžalovanému uložil trest propadnutí věci, konkrétně železných hrábí, které obžalovaný použil při ukrývání těla poškozeného.

V adhezním řízení se s nárokem na náhradu škody vůči oběma obžalovaným připojili řádně a včas poškození S.V. s nárokem na náhradu škody způsobenou usmrcením manžela A.V. a škodu odpovídající nákladům vynaloženým na jeho pohřeb. Poškození E.V. a V.V. každý s nárokem na náhradu škody způsobenou usmrcením syna a poškozený J.V. s nárokem na náhradu škody způsobenou usmrcením bratra. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že došlo k usmrcení A.V.. Dále bylo prokázáno, že smrt A.V. nastala v přímé příčinné souvislosti s jednáním obžalované O.P., která jedenkrát vystřelila z pistole z malé vzdálenosti mířenou ranou na hlavu poškozeného. Střelná zranění na hlavě byla bezprostřední příčinou smrti poškozeného. Soud také považuje za prokázané, že obžalovaná jednala zaviněně, v přímém úmyslu. Za tuto škodu obžalovaná odpovídá podle § 420 odst. 1 občanského zákoníku, protože způsobila škodu usmrcením A.V.. Přitom porušila obecnou morální povinnost vycházející z příkázání „nezabiješ“, vyjádřenou obecně v právních normách povinností podle § 415 občanského zákoníku počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, a konkrétně ustanovením trestního zákoníku zapovídajícím úmyslné jednání vedoucí k usmrcení jiného. Podle § 444 odst. 3 občanského zákoníku za škodu usmrcením náleží pozůstalým jednorázové odškodnění v uvedených výších. Soud z provedeného dokazování nezjistil, že by škodu usmrcením poškozeného A.V. způsobilo více škůdců. V tomto ohledu lze odkázat na úvahy o možném spolupachatelství obžalovaného O. na vraždě A. V., které se dokazováním nepotvrdilo. Soud vycházel z toho, že škůdcem byla v tomto případě pouze obžalovaná O.P.. Soud také nezjistil žádné zavinění poškozeného. Jeho možné slovní projevy před činem jsou absolutně zanedbatelné vzhledem ke škodě, kterou způsobila obžalovaná. Dokazováním soud také zjistil, že S.V. byla vypravitelkou pohřbu A.V. a náklady za pohřeb zaplatila. Proto soud rozhodl o povinnosti obžalované O.P. nahradit poškozené S.V. částku 278.819,- Kč, skládající se z jednorázového odškodnění manželky ve výši 240.000,- Kč a prokázaných nákladů pohřbu poškozeného A.V. ve výši 38.819,- Kč. Dále je obžalovaná povinna nahradit otci V.V. částku jednorázového odškodnění za smrt syna ve výši 240.000,- Kč a stejnou částku matce E.V.. Obžalovaná je povinna nahradit bratrovi poškozeného J.V. částku 175.000,- Kč jako jednorázové odškodnění za smrt bratra.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Ve stanovené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předchází. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává buď i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybný.

Za správnost vyhotovení:
M.Ungrová

Mgr. Tomáš Kurfiřt, v.r.
předseda senátu